

ဝစ္စုပ္ပန်ကမ္ဘာဝါပေဋ္ဌတာသာ
ဝစ္စဝိဟာရိဆရာတော် ရှင်ဉာဏ
တောကြားတော်မူသော

အာရဟံလမ်း ငါးပါးသီလ

www.ariyathitsa.eu.pn

ပစ္စုပ္ပန်ကမ္မဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ
ဓမ္မဝိဟာရီဆရာတော် ရှင်ဉာဏ
ဟောကြားတော်မူသော
အလယ်လမ်း သီလ

ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃသရဏံ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဂုဏ်ရွတ်တာကတော့ တရားနာကြားတော့မယ်လို့ဆိုတဲ့အခါမှာ ဒါ-တရား လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်တာဖြစ်တဲ့အတွက် တရားအလံလွှင့်ထူလိုက်တယ်လို့ ဒီလိုလေးသဘောထားကြပါလို့ဆိုလိုက်ကြပါ။ ကိုမျိုးခိုင်မှာ သရဏဂုဏ်နဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုဖြင့် ဦးဇင်းတို့နည်းနည်းပါးပါး သင်ကြားပါဦးမယ်။ တကယ်တော့ သရဏဂုဏ်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအတွက် အရေးကြီးဆုံးစကားလုံးလေးဖြစ်တယ်လို့တောင် ပြောချင်ပါတယ်။

သရဏဂုဏ် အရေးပါပုံ

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဟာဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တယ်လို့ဆိုတဲ့အရာဟာ ဒါ-အလေးနက်ဆုံး တရားပါပဲ။ သရဏဂုဏ်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်က ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ လမ်းညွှန်အဖြစ်နဲ့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ထားတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လေးကို ထိန်းသူကျောင်းသူအဖြစ်နဲ့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ကိုယ့်ဘဝလေးကို ပေးအပ်တယ်လို့ ဒီလိုအနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်။

ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တယ်ဆိုရင်မှ နည်းနည်းပါးပါးလောက် မပြည့်မစုံမကုံမလုံသလို ရှိချင်ပါအုံးမယ်။ တကယ်သတ်သတ်မှတ်မှတ်လေးနဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ထားကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘဝကို ဘုရားရယ်၊ တရားရယ်၊ သံဃာရယ်ဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါးဆီကို လမ်းညွှန်ပြုဖို့ရန်အတွက် ပေးလိုက်တာလို့ အဲ့ဒီလိုမျိုးလေး ခင်ဗျားတို့က ထားကြပါ။ ပြောကြမယ်ဆိုရင်တော့ လူနာဟာ ဆေးဆရာ ဆေးကုတာကိုခံယူတော့မယ်ဆိုရင် ဆေးဆရာဆီကို အသက်နဲ့

ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေကတော့ ဒီသရဏဂုံကို မွေးက တည်းက လိုလို ရွတ်လာခဲ့၊ ဖတ်လာခဲ့ကြတာဆိုတော့ သိပ်လေးနက်လှတယ်လို့ မရှိကြတော့ဘူး။ အဲ့လို မရှိတော့တဲ့အတွက်လည်း ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ ဘဝမပီဘူးလို့ ဦးဇင်းတို့ ပြောချင်တယ်။ ဘဝမပီဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်းလို့ဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ ကိုးကွယ်စရာဆရာဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝအပ်နှံပြီး သားရှိပေမယ်လို့လည်းပဲ ဒါကို ကိုယ်ကပီပီသိတာမဟုတ်တော့ တခြားကိုးကွယ်စရာတွေကို ကိုယ်ကနေပြီး ရောင်တောင်တောင်ဝါးတားတားဆိုသလိုပဲ ရှာမိတယ်။

ဥပမာတစ်ခု နတ်ကိုးကွယ်ရမယ် ဆိုသလေးလား၊ ဘိုးတော်ကိုးကွယ်ရမယ် ဆိုသလေးလား၊ မယ်တော် ကိုးကွယ်ရမယ်ဆိုသလေးလား၊ အမျိုးမျိုး ကိုးကွယ်စရာတွေကို ထွေတိထွေလာတွေကို ပွေနေအောင် ရှိကြတယ်။ ဒါ-ဘာဖြစ်လို့လဲလို့မေးရင် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ သရဏဂုံမပီလို့လို့ ဦးဇင်းတို့ ဒါလေးကို ပြောချင်တယ်။ ဒါလေး ဒီလိုမဖြစ်ကြစေချင်ဘူး။ သရဏဂုဏ်သာ တကယ်တည်ရင် ဘဝဟာတည်နေမှာပေါ့။ အခု ဘဝမတည်ဘူး။ သရဏဂုဏ်နဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်မသိကြလို့ ဘဝမတည်တာလို့ ဒါလေးကို ဦးဇင်းတို့က ကောက်ချက်ချပြီး ဦးဇင်းကပြောချင်တယ်။

သရဏဂုံနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ကလည်း တကယ်မသိကြဘူး။ ဘယ်လောက်ထိ မသိတာထင်ရှားသလဲလို့ဆိုရင် ဦးဇင်းတို့ လူတွေသူတွေ သေကြ၊ ကျေကြတယ်လို့ဆိုရင် သင်္ချိုင်းသုဿန်ကို ပို့ကြတဲ့ အခါမှာ ဘာလုပ် သလဲလို့ဆိုတော့ သရဏဂုံတင်တယ်လို့ ဆိုပြီးတော့တောင်လုပ်ကြတယ်။ ဒီသရဏဂုံတင်နေတာကို ဘယ်လိုများသိနေကြသတုန်းလို့မေးရင် အဲ့ဒီအသေကောင်အလောင်းကောင်ကြီးကို သရဏဂုံ တင်တာလို့ဆိုတာကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းသိကြတယ်။ တကယ်ဆိုရင် သရဏဂုံအနက်အဓိပ္ပာယ် ဒါ-မသိဘူးလို့ဆိုတာ ဒီအပြုမူလေးတစ်ခုထဲကနေ ထင်ရှားတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် သရဏဂုံဆိုတာကခုနက ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်းလေ။ ဘုရားရယ်၊ တရားရယ်၊ သံဃာရယ်၊ ရတနာသုံးပါးကို ကိုယ့်ဘဝလမ်းညွှန်ဖို့အတွက်၊ ကိုယ့်ဘဝကလေးကို အပ်နှံပါတယ်လို့ဆိုတာဟာ၊ အဲ့ဒီလို အပ်နှံတဲ့စိတ်ထားထားတာဟာ သရဏဂုံဆောက်တည်တာပဲ။ ဒီအသေကောင် အလောင်းကောင်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သရဏဂုံဆောက်တည်နိုင်မှာလဲပေါ့။ အဲ့ဒီလိုဆိုတော့ ဒီအသေကောင်၊ အလောင်းကောင်ကြီးကို သရဏဂုံတင်တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကတော့ ဒါဖြင့်သရဏဂုံတင်တယ်ဆိုတာ မသာ သရဏဂုံတင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့တင်တာတုန်းလို့မေးရင် ဒီမသာလိုက်ပို့ကြတဲ့သူတွေထဲက မော်ချင်သလိုမော်၊ ကြွားချင်သလို ကြွား၊ အဲ့ဒီလိုနေထိုင်ပြီး နေရာကနေအော် . . ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အပေါင်းတို့ အရောင်းတို့သေတာ ကြေတာကလေးကို မြင်ရပြီးသတိသံဝေဂဖြစ်ပြီးတော့ ဟာငါတော့ဖြင့် ပေါက်လွတ် ပဲစား နေလို့မတော်တော့ဘူး။ ငါ့လူတွေတော့ သေကုန်ပြီ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ငါ့မိငါ့ဖတွေ

တောင်မှ သေကုန်ပြီ။ တစ်နေ့ခွီအလှည့်ဖြစ်လာမှာ။ ခွီမသေခင်အတွင်းမှာ သိပ်ကြမ်းနေဖို့၊ ရမ်းနေဖို့၊ ပေါက်လွတ်ပဲစားနေဖို့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘုရားလမ်းညွှန်ချက်နဲ့နေမှ၊ တရားလမ်းညွှန်ချက်နဲ့ နေမှ၊ သံဃာလမ်းညွှန်ချက်နဲ့ နေမှ . . . တော်မယ်။

အဲတော့ ကိုယ်ဘဝလေးကို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို အပ်နှံမယ်လို့ ဒီလိုမျိုးလေး စိတ်စေတနာကို မသာပို့လာတဲ့သူလေးတွေက ပေါက်သွားပြီး အဲဒီ မသာပို့လာတဲ့သူတွေက သရဏဂုံယူကြလို့မို့လို့ သရဏဂုံတင်တယ်ဆိုတာ မသာပို့တဲ့သူတွေတင်တာ။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မသိဘူးလို့ ဦးဇင်းတို့က ပြောချင်တယ်။ မသာကောင် ကြီးကိုပဲ သရဏဂုံ တင်တယ်လို့ လူတိုင်းပဲထင်တယ်လို့ ဦးဇင်းတို့ ပြောချင်တယ်။ ဒါဘာလဲလို့မေးရင် အရေးကြီးဆုံး အရာကလေးဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအတွက် အရေးကြီးဆုံးအရာ ကလေး ဖြစ်တဲ့ ဒီသရဏဂုံကို ဒီလောက်မသိကြဘူးလို့ ဦးဇင်းတို့ ပြောချင်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကိုပေါ့။

အဲဒီတော့ ဒီသရဏဂုံ ဒီလောက်မသိတော့ သရဏဂုံနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ ပီအောင်မဆောက် တည်ကြတော့ဘူး။ သရဏဂုံနဲ့စပ်လျဉ်းလို့ ပီအောင်မဆောက်တည်တော့လည်းပဲ သရဏဂုံနဲ့စပ်လျဉ်းလို့လည်းပဲ အကျိုးလည်းမရကြတော့ဘူး။ အကျိုးမရတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သတုန်းလို့ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက ရမ်းရမ်းခါခါတွေ နေကြတယ်။ ဟိုဟာကိုးကွယ် စရာရှာ ဒီဟာကိုးကွယ်စရာရှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ဗေဒင်ဆရာ မရှိဘူးဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ နတ်ဆရာမရှိဘူးဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ‘မ’မဲ့လူ ‘ကြွ’ မဲ့လူဆိုတဲ့ ဟာမျိုးလို ကိုးကွယ်စရာမရှိဘူးဆိုတဲ့ သူကမရှိနိုင်လောက်ဘူး။ ဒါဘာ လည်းလို့ မေးရင် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ ဆရာရှာတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဆရာရှာတာ တုန်းလို့မေးတော့ ကိုယ့်ရှိတဲ့ဆရာကို ကိုယ်မသိလို့။

တကယ်ကတော့ ဘုရားရယ်၊ တရားရယ်၊ သံဃာရယ်လို့ ရတနာသုံးပါးအပြင် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ စီးပွားရာစီးပွားကြောင်း၊ ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်း လမ်းညွှန်တဲ့သူဆိုတာ ဘယ်မှာရှိမှာလဲပေါ့။ . . အမှန်တိုင်းကတော့။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို မသိကြဘူး။ ဒါတွေကို သိပ်မြင့်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ဒါတွေက လောကုတ္တရာတရားတွေလို့ ဖြစ်နေပြန်တယ်။ အဲ့သလိုဖြစ်နေတော့လည်း

လောကုတ္တရာတရားဆိုတာ ခြုံနဲ့ သိပ်ပတ်သက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ တို့က လောကီသားဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆင့်လျှော့ချပြီးတော့ လောကုတ္တရာ အပြင်ဘက် ထွက်နေလိုက်တော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကပေးတဲ့ သီလဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ မထိုက်တန်သေးသလို၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နောက်ချန်နေလိုက်တာ။ အဲ့ဒီ လိုဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ အပြင်မှာပဲ ရှာကြံကြရတယ်။

အိမ် ကလေးတစ်လုံး ဆောက်မယ်ဆိုရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ စက်ကလေး တစ်လုံး တည် မယ်ဆိုရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဦးဇင်းတို့ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တွေကတော့ အချိန် ကဘယ်မှာရှိလဲ။ အခါကဘယ်မှာ ရှိသလဲ။ နေရာကဘယ်မှာရှိသလဲ။ မေးလိုက်ရတာ။ ဒါဘာလည်းလို့မေးရင် ဆရာရှာတာ။ ဒီအထဲထဲမှာ မိဆိုင်ကဘယ်လိုဆိုင်တယ်၊ ဖဆိုင်က ဘယ်လိုဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဟာမျိုးကလည်း စုံနေတာပဲလို့ ပြောချင်တယ်။ ဒါဘာလဲလို့ မေးရင် ဒါဟာတော့ဖြင့် သရဏ ဂုဏ်မတည်တဲ့အတွက် နောက်ထပ်နောက်ထပ် ကိုးကွယ်စရာတွေ ကို ရှာနေကြ ရတာ။ သရဏဂုံမတည်တဲ့အတွက် နောက်ထပ်ကိုးကွယ်စရာတွေ ရှာနေကြ ရတာလို့ ဦးဇင်းတို့ ပြောချင်တယ်။

အဲ့ဒီလိုရှာတော့ ဘာဖြစ်သလဲလို့ဆိုရင် အခုထိသရဏဂုံ ကမသိဘူး။ ပိုပြီးတော့လည်း သရဏဂုံက လည်းမသိဘူး။ အဲ့ဒီလိုမသိဘူးဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ပြောနိုင်သလဲလို့ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားကပြောတယ်လေ။ ဗုဒ္ဓေါမေသရဏံ အညံ နတ္ထိ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မောမေသရဏံ အညံနတ္ထိ **ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယောမေသရဏံ အညံနတ္ထိ သံယံသရဏံ ဂစ္ဆာမိနဲ့** ဒါ-သရဏဂုဏ်ရဲ့ အဖွင့်လေး။ ငါတော့ဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကလွဲလို့ တခြား ကိုးကွယ်စရာဆိုတာ မရှိစေရတော့ပါဘူးလို့ ဗမာလိုအဓိပ္ပာယ်။ ကြည့်နော် . . ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံး ပါကလွဲလို့ တခြားကိုး ကွယ်စရာဆိုတာ မရှိစေရတော့ပါဘူးတဲ့။ ဘုရားတရားသံဃာ ရတနာသုံးပါး ကိုပဲ ကိုးကွယ်ပါ တော့မယ်။ ဟောဘဝလမ်းညွှန်အဖြစ်နဲ့ ထားပါတော့မယ်လို့ ဒီလိုလေး သတ် သတ်မှတ်မှတ် ပြောတယ်။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘုရားတရားရတနာသုံးပါးအပြင် တခြားတစ်ပါး
ဆိုတာဟာ လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ကို ညွှန်နိုင်တာ ရှိသေးတယ်ဆိုရင် မြတ်စွာ
ဘုရားက တခြားတပါးလည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ဖို့ဆိုတာ လမ်းညွှန်မှာပေါ့။

အခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ တခြားတွေက လွန်တဲ့လမ်းတွေရှိတယ်။ လျော့တဲ့လမ်းတွေရှိတယ်။ အဲ့ဒီလို လွန်တဲ့လမ်းတွေ၊ လျော့တဲ့လမ်းတွေရောက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်နီးနီး၊ ကောင်းလိမ့်နီးနီးနဲ့ တကယ်က မကောင်းမှ။ အဲဒါ ကြောင့်မို့ ဘုရားကနေ ပီးတော့ ဗုဒ္ဓေါ လောကေသမုပ္ပန္နော ဟိတာရ သဗ္ဗပါဏိနံ တဲ့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ စကားတွေပြောရတာ။

သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြီးပွားဖြစ်ဖို့အတွက် ဘုရားတရားသံဃာ ရတနာသုံးပါး ပွင့်လာ တာဆိုတော့ တကယ်ချမ်းသာ စီးပွားဖြစ်ရ မှာကတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကိုတည်ပြီး သရဏဂုံ လေးနဲ့တည်နေ အောင် နေရမယ်။ ဒါကို မသိကြတာပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ သရဏဂုံပျက်ကြတယ်။ ဒါလေးကို ကိုယ်ကနေပြီးတော့ သိကြပြီးတော့ အေး. . တို့ဟာ ဆရာများ သား သေဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလိုမဖြစ်ရအောင် ငါတို့ကိုယ် ငါတို့ သရဏဂုံပျက်ဖို့တော့ မသင့်မြတ်ဘူးလို့။ ကိုယ့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကလွဲလို့ တခြား တစ်ပါး ကိုယ့်ဘဝ လမ်းညွှန်အဖြစ်နဲ့ ကိုးကွယ်စရာဆိုတာမထားသင့်တော့ဘူး။ အဲ့ဒီလို များထားခဲ့လို့ရှိရင် တို့ သရဏဂုံပျက်တယ်။ တို့သရဏဂုံပျက်ရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တောင် မပီတော့ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရဲ့ အဖြစ်တောင် မပီတော့ ဘူး။ ပျောက်ကြား၊ပျောက်ကြား ဗုဒ္ဓဘာသာ။ ရံခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ အရောအနှော ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ရောရောနှောနှော ဗုဒ္ဓဘာသာ အဲ့ဒီလိုမျိုးဖြစ် စရာရှိတယ်။

ဒီတော့ ရောရောနှောနှော ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆီက လည်း ဟုတ်တိပတ်တိမရ။ ရောရောနှောနှော ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တခြားတခြား အရာတွေဆီကလည်း အကျိုးကျေးဇူးခံစားခွင့်မရ။ အဲ့လိုဖြစ်ပြီးတော့ ကြား လပ်နေကြမယ်။ ဒီတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့ ပီပီသသဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ကြ မှာဆိုရင်လည်း သရဏဂုံမပျက်ကြစေနဲ့။ ဒီလိုမဟုတ်တော့လို့ရှိရင်လည်း တ ခြားတော့ ဘုရားတရားသံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်မနေကြနဲ့လို့ ဦးဇင်း တို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးတော့ မဆည်းကပ် လို့ ဘယ်ဖြစ်မတုန်း။ ဒါ-အရင်းခံပဲ။ ဒီအရင်းခံအပြင် နောက်ထပ်မရှိကြပါစေနဲ့။ ဒါလေးကို သတိပေးမယ်။ သရဏဂုံဟာ အင်မတန်လေးနက်တယ်။ အင်မတန် လေးနက်တဲ့ သရဏဂုံကို မဝီဇာဝိညာဉ်တရား မရှိကြစေနဲ့။ ရှေးအခါက

ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ တို့တော့သိပြီ။ နောက်တော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ သုံးပါးကလွဲလို့ တခြားတပါးကိုးကွယ်စရာဆိုတာ တို့ဘဝအတွင်းမှာတော့ မရှိ စေရတော့ဘူးလို့ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးကလေးနဲ့ ထားနိုင်ကြရင် အဲ့ဒီ စိတ်ထားက လေးနဲ့ ထားပြီးတော့ တတိယသရဏဂုံကို အလေးအနက်ပဲ တသက်ပန်အ တွက် ဒါ-ရွတ်ဆိုရအောင်လား.. .

တတိယမ္ဗိဗ္ဗင်္ဂသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယမ္ဗိဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ တတိယမ္ဗိ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ (တတိယမ္ဗိဗ္ဗင်္ဂသရဏံ ဂစ္ဆာမိ တတိယမ္ဗိ ဓမ္မ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ တတိယမ္ဗိသံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ)

အဲ.. သရဏဂုံ ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ဖြင့် ဒါ-ကျေနပ်ပါပြီ။ ကိုယ်အားရတဲ့ ဣရိယာပုဒ်လေးနဲ့ အားရသလိုလေးနေထိုင်ပြီးတော့ တရားဓမ္မနာ ကြားကြပါ။

ဒီကနေ့ ၁၃၄၄ခု၊ တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း၊ ၁၁ရက်နေ့ပါဗျာ။ ဒါ- မန္တလေးမြို့ ပိုက်ကျုံးလဲ ခေါ်မယ်ထင်တယ်။ အုဋ်ရှစ်ကုန်း ဒကာ၊ဒကာမ နာမည်ဘယ်သူတုန်း.. . ဦးဘဉာဏ်-ဒေါ်လှသင်းဟုတ်ပြီ။ ဦးဘဉာဏ်- ဒေါ်လှသင်းတို့ရဲ့ အိမ်မှာ အခုဦးဇင်းတို့ ဦးဘဉာဏ်-ဒေါ်လှသင်းတို့နဲ့တကွ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟတွေကို ဦးဇင်းတို့တရားဓမ္မ ဆိုဆုံးမပေးတဲ့ တရားပွဲလို့ ဦးဇင်း တို့ ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတို့ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှေးအခါကမတွေ့ဘူး။ အဲ့ဒီလိုဆိုတော့ ဒကာကြီးတို့ ဒကာမကြီးတို့ရဲ့ ဘဝအပေါ်မှာမြင်နေတဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထားလည်းပဲ ဘယ်ဆီရှိမယ်ဆိုတာ သိပ်မသိဘူး။ ကျန်တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာ မတွေကိုလည်း တွေ့ဖူးသူကို တွေ့ဖူးတယ်။ မတွေ့ဖူးသူကို မတွေ့ဖူးဘူး။ ဦးဇင်း တို့ မျက်နှာမသိတာက နည်းနည်းများတယ်။

အဲ့ဒီလိုဆိုတော့လည်း အဲ့ဒီလူတွေရဲ့စိတ်နေစိတ်ထား အဲ့ဒီသူတွေရဲ့ ရပ်တည်ချက်သဘောတရားဟာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဦးဇင်းတို့သိပ်မသိဘူး ။ သိပ်မသိတော့ တတ်နိုင်သမျှ ဦးဇင်းတို့ မှန်းရမ်း ပြီးတော့ ဆိုဆုံးမစကားကို ပြောရမယ်ဗျ။ လူကဖြင့် မသိဘဲနဲ့ပြောလိုက်လို့ရှိရင်လည်း ချော် လွဲပြီးနေတတ် တာမျိုးဖြစ်လို့ ဒီစကားကိုပြောရတာပါ။ ဦးဇင်းတို့က အဓိကအားဖြင့်ဆိုရင် တရားဓမ္မတစ်ခုတည်းကို အခုလည်းဦးဇင်းတို့က ဘဝကိုလုပ်ကိုင် နေထိုင်ပြီးနေ တာဖြစ်တယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ဘဝက စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေးဆိုင်ရာ

အစစ ရေးရာတွေကိုလည်း ဆောင်ရွက်နေကြရမှာဖြစ်တယ်။ ဒီထဲမှာ ဝါသနာ အလျောက် တရားဓမ္မရေးရာတွေဘက်မှာလည်း ရောက်ချင်လည်းပဲ ရောက်နေ ကြလိမ့်မယ်။ ရောက်နေကောင်းမှတောင်လည်း ရောက်နေကြလိမ့်မယ်။ အခု ဦးဇင်းတို့ကနေပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့ပြောဆိုတဲ့စကားနဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ထောင် ကြမယ့်နားနဲ့ဝေးကွာနေမှာကို ဦးဇင်းတို့ကလည်းပဲ စိုးရိမ်ပါတယ်။ တတ်နိုင် သမျှထိ ဦးဇင်းတို့က ဒကာ၊ ဒကာမတို့ရဲ့ဘဝဖြစ်တဲ့ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး ဆိုင်ရာ ဘဝနဲ့လည်း ကင်းကွာမ ဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားပြီးတော့ နီးစပ်အောင် ပြောပါ့မယ်။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကလည်း နားထောင်တဲ့အခါမှာ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ပြောဆို စကားနားကို အတတ်နိုင်ဆုံးရောက်အောင် စိတ်ထားကလေးကို ရွှေ့ပြီးတော့ နာကြားပေးကြပါလို့ ဦးဇင်းတို့ ဒီလိုပြောချင်ပါတယ်။ အထူးအားဖြင့် ဦးဇင်းတို့ ဟောကြ၊ ပြောကြတယ်ဆိုတာဟာ ဟောစပြောစရှိနေလို့ ဟောကြပြောကြတဲ့ ပုံသဏ္ဌန်မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးအားဖြင့် ဦးဇင်းတို့ဟာ ဟောဖို့၊ ပြောဖို့ ဝါသနာပါ လို့ ဟောနေပြောနေကြတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဇင်းတို့ ဟောတာ၊ ပြောတာ ရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ဟာ တစ်ခုတည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဒကာ၊ ဒကာမတွေ တိုးတက်ပြောင်းလဲပြီးတော့ သွားပါစေလို့ ဒီစိတ်ထားလေးတစ်ခု သတ်သတ် မှတ်မှတ် ဦးဇင်းတို့မှာရှိတယ်။ တိုးတက်ပြောင်းလဲပြီးတော့သွားပါစေလို့ဆိုတဲ့ စိတ်ထားလေးတစ်ခုရှိတယ်။

အော်. . များသောအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြတဲ့အတိုင်း တရား ဓမ္မတွေနာကြားကြမှာပါ။ ဟောပြော ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ဟောပြောကြမှာ ပါ။ ဦးဇင်းတို့ကောက်ချက်ချပြီး ခြုံကြည့်လိုက်ရင် ဒါ-သူတပါးတွေကို ပုတ် ခတ်တာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဦးဇင်းတို့ ပြောနေတယ်လို့ မှတ်ပါ။ အားလုံးကို ခြုံပီးကောက်ချက်ချကြည့်လိုက်ရင် သိပ်မထူးကြဘူး။ မထူးကြဘူးဆိုတာ တရားနာရတာနဲ့ တရားမနာရတာနဲ့က ဘာထူးသတုန်းလို့ မေးရင် ဦးဇင်းကတော့ ထူးသွားစေချင်တယ်။

အခုတော့ တရားနာရတာကလည်း တရားမနာရတုန်းကနဲ့ အတူတူပဲ လိုလိုဖြစ်နေတော့ ထူးမသွားကြဖူးလို့ ဦးဇင်းတို့ပြောချင်တယ်။ အဲဒီလို ထူးမ သွား တော့လဲ တရားနာရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ဦးဇင်းပြောချင်

ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နားလေးထောင်ရတာလောက် ဖြစ်ပေမယ့်လို့လည်း ကိုယ်သိတဲ့အနေအထားဖြစ်တဲ့ စကားကြားရတာ မဟုတ်လို့ရှိရင် အင်မတန်စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှာပဲ။ အင်မတန်လည်းပဲ ပျင်းစရာကောင်းမှာပဲ။ အဲ့ဒီလို ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ တရားနာရတယ်ဆိုတာလည်းဘဲ လွယ်တာမဟုတ်တဲ့အတွက်၊ နာရတဲ့အခိုက်အခါကလေးမှာ ထူးသွားစေချင်တယ်။

ဟောပြောကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကြည့်ကြစို့လို့ဆိုတော့လည်းပဲ ဟောပြောကြရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်းပဲ သက်သာလှတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ့လိုဆိုတော့ ဟောရတဲ့ သူတွေလည်း မသက်သာဘူး။ နာကြားကြတဲ့သူတွေလည်း မသက်သာဘူး။ ဒါ-အင်မတန် ၁နာရီ၊ ၁နာရီခွဲလို့ ထိုင်နေကြရတာဆိုတော့ မသက်သာဘူး။ ဘာမှလည်း အကျိုးမရဘူး။ ပြီးတော့လည်း နဂိုလိုဘဲလို့ဆိုရင် ဖြင့် အဲဒါဟာ အလကားပဲလို့ ဦးဇင်းပြောချင်တယ်။ များသောအားဖြင့် တရားနာရတာ နာလည်းပြီးရော ထ-ပြန်လာခဲ့ရင် ဘာမှမကျန်ခဲ့ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းစားတွေချည်းပဲ ထုတ်နှုတ်ပြီးတော့ ဟောကြပြောကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ နဂိုသိပြီးသားတွေ ချည်းပဲဖြစ်နေတယ်။ နဂို သိပြီးသားတွေဖြစ်တော့ ဘာမှထူးခြားပီးမလာဘူး။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော် အခါဆီကများ ရဟန်းတွေ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ရဟန်းတွေ၊ တရားတွေများ ဟောကြတာဖြင့် ဟောပြီးနောက် ထူခြားသွားလိုက်ကြတာ။ . အခုဆို ဘာထူးခြားကြတာလဲ။ ဟောရသူကိုယ်တိုင် တောင်မှ ဟောရပီး သိပ်ထူးခြားလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဦးဇင်းတို့ကတော့ ဒီလိုမဖြစ်စေချင်ဘူး။ တရားရတယ်ဆိုတာ ထူးသွားမှ။ ဦးဇင်းတို့ငယ်ငယ်က အင်မတန် အဘိဓမ္မာကို သန်ပါတယ်။ ဒီ စာပေပရိယာတ်လိုက်စားတဲ့ အခါမှာ ဒီ-ပဌာန်းတို့၊ ယမိုက်တို့လိုဟာမျိုးဆို အင်မတန်စိတ် ဝင်စားပါတယ်။ အင်မတန် လေးနက်ခိုင်ကြည်တယ်လို့လည်း အသိအမြင်ရှိတာဆိုတော့ . . ဒါပေမယ့် တောနေပြီးတော့ တရားဓမ္မကျင့်ကြံပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဦးဇင်းတို့ ဒီကျမ်း စာတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ တို့လည်းဘဲ သိပ်ပြီး တို့မှာက အသုံးကတော့ မဝင်လှဘူးလို့ ဒီလိုသိသွားတယ်။

တစ်နေ့တော့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဆောင်းပါးလေး တစ်စောင် ဖတ်တယ်။ စာစောင်လေး တစ်ခုထဲကနေပီးတော့ အဲ့ဒီဖတ်တဲ့ ဆောင်းပါးလေး

က နှလုံးခွဲစိတ်တာနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ ကုသတဲ့ဆောင်းပါးလေး။ ဟို. . .
တောင်အာဖရိကတိုက် ကိပ်တောင်းဆိုတဲ့ မြို့ကနေမီးတော့ ဆရာဝန် ဘားနပ်
ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပျက်နေတဲ့ နှလုံးကိုထုတ်ပစ်ပြီးတော့ နောက်
ထပ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သေသွားတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်းသေးတဲ့နှလုံး
ကို ဖြတ်ပြီးတော့ အဲဒီထဲထည့်ကုတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလေး။ ဒါလေးဖတ်
လိုက်တော့ ဦးဇင်းတို့ဖြင့် ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာလို့။

အဲဒါ အသိတွေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားလဲလို့ဆိုတော့ အရင်တုန်းက နှလုံးဆိုတာ စိတ်ရဲ့တည်ရာကို နှလုံးပြင်ထဲမှာ တစ်လက်ဖက်လောက် သွေးလေးရှိတယ်။ အဲ့ဒီသွေးလေးရဲ့အလယ်မှာ ပိုးမျှင်စိတ်ခန့်လောက်ရှိတဲ့ တစ်ခါတည်း ဝတ္ထုကလေးရှိတယ်ကိုး။ အဲ့ဒီလိုမျိုးနဲ့ဆိုတော့ ဒါကြီးသာဖြတ် လိုက်ရင်တော့ ဒီလူရဲ့**ဟဒယ** (နှလုံးကြီး)တော့ ပါသွားပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီလူ့စိတ်နှလုံးတွေတော့ ပါသွားတော့မှာပဲ။ နောက်လူနှလုံး ထည့်လိုက်ရင်တော့ ဒီလူကြီးကတော့ နောက်လူစိတ်နှလုံး ဖြစ်ရမှာပဲလို့ ဦးဇင်းတို့က ဒီလိုထင်ချင်တယ်။ တကယ်လုပ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိရတော့ ဦးဇင်းတို့ နဂိုကခံယူထားတဲ့ အထင်တွေဟာ မြိုးမြီးပျောင်းပျောင်းသိအောင်ကို ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အမှန်ကတော့ စာလေးတစ်ပုဒ်ပဲဖတ်ဖတ်၊ တရားလေးပဲနာနာ မြိုးမြီးပျောင်းပျောင်း ပြောင်းလဲသွားစေချင်တယ်။

တရားနာရင် ပြောင်းလဲသင့်တယ်

ဦးပင်းတို့က ဒကာ၊ဒကာမတွေ တရားတွေကို ဝီခေါ်နေအောင်နာ
နေကြတယ်။ တကယ်တော့ ဂူတို့၊ နှူတို့၊ တံတောင်တို့ နာတာပဲအဖတ်
တင်တယ်။ ဆိုတဲ့ဟာမျိုးလိုပဲ ဘာမှသိပ်မပြောင်းလဲကြဘူး။ ဦးပင်းတို့တွေ
အဲဒီလိုမျိုးမပြောင်းလဲမှာကို တော်တော်ဆိုးတယ်။ ဦးပင်းတို့ဟောတဲ့တရားက
လည်း ဒီပုတ်ထဲကပဲ ဒီပဲဆိုတာမျိုးပေါ့လေ။ အဲဒီလိုမျိုး မြင်မှာကို စိုးတယ်။
သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပြောင်းလဲသွားစေချင်တယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ ဦးပင်း
တို့ ဟောပြောတဲ့တရားဟာ နာဖြစ်ရုံ၊ ကြည်ညိုရုံ၊ လေးစားရုံ တရားမမ္မဆို
ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ရဲ့ ရသကလေးတခုလောက် ဦးပင်းတို့က တရားဟောတာ
မဟုတ်ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှထိ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကလည်းပဲ တို့သိသွားအောင်

နာတာ။ ဒီလိုမျိုးလေး စိတ်ထားကြစမ်းပါ။ အသိလည်းပဲ ပြောင်းလဲပြီး သွားစေချင်တယ်။ ဦးပင်းတို့စိတ်ထဲမှာ ဦးပင်းတို့က ဒကာ၊ဒကာမတို့ကို အသိပြောင်းလဲသွားအောင် ဘာပြောရမတုန်းဆိုတော့ ရွတ်ရမယ်။ တရားကတော့ ရိုးရိုးတော့ ရိုးရိုးပဲ။ ရိုးရိုးပေမယ်လို့လည်း ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို အသစ်တစ်ခုတော့ပေးလိုက်မှာ။ ရိုးရိုးကနေ အသိသစ်တစ်ခုပေးလိုက်မယ်လို့ ဦးပင်းတို့က ရည်ရွယ်တယ်။ အဲဒီပေးလိုက်တဲ့ အသိအသစ်ကလေးကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့က နေပီးတော့ ငါတို့တရားထဲမှာ အရယူမယ်လို့ ဒီလိုမျိုးလေး စိတ်ထားကြစမ်းပါ။

ဦးပင်းတို့ဆိုတာ သာမန်ကလေး. . ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကလည်း နာကောင်းအောင် . . ဦးပင်းတို့ကလည်း ဟောကောင်းရုံ. . ဒီလိုလေးဟောမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဒါတွေကိုဦးပင်းတို့က ချီပြောနေတာပါ။ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဒကာ၊ဒကာမတို့သိစရာလေး ဦးပင်းတို့ကပြောမှာ။ အဲဒီတော့ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကလည်း အဲဒီပြောမယ့်သိစရာဆိုတဲ့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ကို အရယူမယ်လို့ နားစိုက်ကြစမ်းပါလို့ ဒီလိုပြောချင်တယ်။

ဦးပင်းတို့ပြော မှာလေးကတော့ ရိုးနေတဲ့ စကားလေးပြောမှာပါ။ ဒကာ၊ဒကာမတို့က ခင်ဗျားတို့ဘယ်လောက်ထိ ရိုးနေသလဲဆိုရင် အမေ့ဗိုက်ထဲ တုန်းကတောင် နားထောင်ခဲ့ရတယ်လို့ပြောရလောက်အောင် ရိုးနေတဲ့တရားလေးတစ်ပုဒ်ပြောမှာ။ အဲဒီတရားလေးက ဘာတုန်းဆိုရင် ငါးပါးသီလပေါ့။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ ငါးပါးသီလဆိုတာ ရိုးနေပြီးသား ဒီလောက်ရိုးနေပြီးသားဖြစ်တဲ့ တရားကလေးကို အသစ်သိသွားအောင် ကျုပ်တို့ကပေးမယ်။ ဒါလေးကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့က အရယူကြစမ်းလို့ ဦးပင်းတို့ ဒီလိုလေးပြောမယ်။

အဲဒီတော့ ဒီငါးပါးသီလလို့ဆိုတဲ့ အင်မတန်ရိုးတဲ့ တရားတစ်ပုဒ်ကလေးကိုမပြောခင် ဒကာ၊ဒကာမတို့ကို ဒီငါးပါးသီလတရားလေးကို နာနိုင်အောင် သတ်သတ်မှတ်ကလေး ရှေ့တန်းကနေ အပြင်အဆင်ခြေဆင်း စကားလေး ဦးပင်းက ဆင်ချင်တယ်။ အဲဒီခြေဆင်း စကားလေးကတော့ ဦးပင်းတို့ စာထဲပေထဲကအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ မခင်းဘူး။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ ဘဝထဲက အဖြစ်အပျက်ကလေးနဲ့ ခင်းပေးမယ်။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ ဘဝထဲမှာ ဘယ်လိုခင်းမတုန်းဆိုတော့. . . တို့ဘဝဟာ ဘာလဲ။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ဟော-ဒါ-လေးပြန်ကြည့်ကြစမ်း။ တို့ဘဝရဲ့ အတိုင်းအထွာဟာ ဘာလည်းလို့ ဒါလေးကို

ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ကြည့်ရမယ်။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အတိုင်းအထွာဟာ ဘာလည်း လို့ဆိုတာက ဘယ်လိုသိစေချင်တာတုန်းလို့ဆိုတော့ တကယ်တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ရဲ့ ဘဝအတိုင်းအထွာက ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ကိုယ်တိုင် လူ့ဘဝရနေတာဆိုတော့ လူ့ဘဝရဲ့ အတိုင်းအထွာဟာ ဘာလဲလို့ သိဖို့ကျတော့ သူများရဲ့ အတိုင်းအထွာတွေကိုကြည့်တယ်။ ခွေးဘဝတွေ၊ နွားဘဝတွေ၊ ကြက်ဘဝ၊ ငှက်ဘဝတွေ၊ ဒါလေးတွေရဲ့ အတိုင်းအထွာတော့ ကြည့်တယ်။ ကိုယ့်လူ့ဘဝရဲ့ အတိုင်းအထွာဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလူဖြစ်နေတော့ သိပ်မသိတတ်ဘူး။

ဥပမာ မျက်စိဟာ တစ်ခြားမြင်စရာအာရုံတွေကို မြင်ပေမယ့်လို့ မျက်စိကိုတော့ မျက်စိက ပြန်မမြင်ဘူးလေ။ မှန်ထဲမှာ ကြည့်မှပဲမြင်မှာ။ ကိုယ်မျက်စိကို ဒီအတိုင်းတိုင်း ကိုယ့်မျက်စိက ပြန်မြင်လို့ မရဘူး။ အဲ့ဒီလို မြင်တတ်တဲ့မျက်စိဟာ အဲ့ဒီမြင်တတ်တဲ့မျက်စိကိုတော့ ပြန်မြင်လို့မရသလို ဒကာ၊ ဒကာမတို့ဘဝကလည်းပဲ ဒီတိုင်းစိတ်ကလေးနဲ့တော့ ကိုယ်ဘဝကို ပြန်မြင်လို့မရဘူး။ ပြန်မြင်လို့မရတော့ ဒါကလေးကို ပြန်ကြည့်စေချင်တယ်။ ဒါကလည်းပဲ အမျိုးမျိုး အထွေထွေ သိပ်ခက်တဲ့နက်တဲ့ဟာတွေကို အကြည့်ခိုင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်းအထွာဟာ ဘာလဲ။ ဒါလေးကို ဦးဇင်းတို့က ကြည့်ခိုင်းချင်တယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘဝကိုနော်. . ဒီကနေ့ ငါတို့ရနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အတိုင်းအထွာဟာ ဘာလဲလို့ ဒါလေးပြန်ကြည့်စေချင်တယ်။

တကယ် ယဉ်ကျေးကြပြီလား

တကယ်တော့ ဒါလေးဟာ ဘာလုပ်ဖို့ ဒီလောက် လောကီရေးစကားတွေ ပြောနေရသတုန်းလို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ကြိတ်ကြိတ်မှိတ်မှိတ်နဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ဖြစ်မနေကြနဲ့။ တကယ်တော့ တရား၊ တရားနဲ့ဆိုတဲ့ဟာတွေက အဲ့ဒီတရားရဲ့ ရှေ့ကနေပြီးတော့ ခြေဆင်းဆိုတဲ့ အကြံကို သံဝေဂမရှိရင် ဒီတရားဟာတန်ဖိုးမသိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို သံဝေဂလို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ်ဘဝရဲ့ အတိုင်းအထွာမှန်လေး ကို ကိုယ်ကနေမြင်နိုင်အောင်လို့ ကြည့်စေချင်လို့ ဒီတရားလေးကို ပြောနေတာ။ ငါတို့ရဲ့ အတိုင်းအထွာဟာဘာလဲ ငါတို့လူသားတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်းအထွာဟာ ဘာလဲ။ ဒါကို ကြည့်ကြစမ်းလို့ ဦးဇင်းတို့က

နေပြီးတော့ ဒါကိုပြောနေတာ။ တကယ်တော့ လူ့အတိုင်းအထွာမှန်ကို ကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှု အတိုင်းအထွာမှန်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းဆိုရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကျတော့ ကိုယ်ရည်သွေးပြီးတော့ထင်တယ်။ လောကကြီးမှာ တို့လူသားတွေက အယဉ်ကျေးဆုံးဖြစ်ပြီ။ တကယ်တော့ လူသားဘဝထက် ယဉ်ကျေးတဲ့ဘဝဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ . ဒီလိုထင်လိမ့်မယ်။ တကယ်ကျတော့ ဦးဇင်းဖြင့် ပြောချင်တယ်။ လူသားဘဝဟာလို့ တကယ်ကို ရိုင်းစိုင်းနေသေးတဲ့ ဘဝလို့။ ဒါဆန့်ကျင်ဘက် စကားပြောလိုက်တယ်လို့ မမှတ်ပါနဲ့။ အကြောင်းအကျိုးပြပါမယ်။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကလည်း လူသားရဲ့ ဘာယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာလည်း အကြောင်းအကျိုးပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ယဉ်ကျေးတယ်လို့ ပြောနိုင်မလဲဆို . . . ခွေးတွေကို ခိုင်းနေနိုင်တယ်။ နွားတွေကို ခိုင်းနေနိုင်တယ်။ ဆင်တွေကို ခိုင်းနေနိုင်တယ်။ ကျွဲတွေကို ခိုင်းနေနိုင်တယ်။ . . အစစပေါ့လေ။ အဲ့ဒီလိုခိုင်းနေနိုင်တာဖြစ်တဲ့ နောက်ဆုံးပိတ် . . . သံတုံးကြီးတွေတောင်မှ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကခိုင်းနေနိုင်တယ်။ သစ်တုံးကြီးတွေလည်း ခိုင်းနေနိုင်တယ်။ အဲ့ဒီလို ဖြစ်တဲ့အတွက် လူ့ဘဝကယဉ်ကျေးတယ်လို့ထင်မှာ။ ဦးဇင်းကတော့ ပြောချင်တာက လူ့ဘဝဟာ တကယ်ကိုရိုင်းနေသေးတယ် ပြောချင်တယ်။

ဘယ်လိုရိုင်းနေတာတုန်းလို့ ဆိုလို့ရှိရင် လူကို ဘာနဲ့ အုပ်ချုပ်ရတာတုန်း။ အုပ်ချုပ်ရေးက လွတ်ပြီလား။ ဒါ-ကြည့်ရမယ်။ ခွေးတွေ၊ နွားတွေလည်း အုပ်ချုပ်ရေးက မလွတ်ဘူး လူတွေကနေ အုပ်ချုပ်နေ ကြတယ်။ နွားတွေလည်း အုပ်ချုပ်နေကြတယ်။ ဆိတ်တွေလည်း အုပ်ချုပ်နေကြတယ်။ ဆင်တွေလည်း အုပ်ချုပ်နေကြတယ်။ လူတွေကနေ ဖမ်းဖမ်းပြီးတော့ အုပ်ချုပ်နေကြတယ်။ ဒါဖြင့် လူတွေကတော့ လွတ်လပ်သလားလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ ဒီကပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ ငါတို့တော့ ဝိမုတ္တိဖြစ်ပြီ။ ဝိမုတ္တိဉာဏ ဒဿန ရပြီ။ ဝိမုတ္တိဉာဏ်အမြင်တွေဖြစ်နေပြီနဲ့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ ဘာဝိမုတ္တိတွေလည်း တော့ မပြောတတ်ဘူး။

ဝိမုတ္တိ ဆိုတာ ဗမာလိုတော့ လွတ်လပ်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ လွတ်မြောက်တယ်တို့၊ လွတ်လပ်တယ်တို့၊ ဝိမုတ္တိဉာဏ်တွေရတယ်ဆို လွတ်မြောက်တဲ့ဉာဏ်ကိုရတယ်လို့ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ ဘာကများ လွတ်

မြောက်လို့ သူတို့လွတ်မြောက်တဲ့ဉာဏ်ရမှန်းတော့ မပြောတတ်ဘူး။ လွတ်မြောက်တဲ့ ဉာဏ်ရတယ်လို့တော့ ပြောကြ ထင်တတ်ကြတယ်။ ဒါကို ဦးဇင်းတို့က စစ်ကြည့်သေးတယ်။ လူဟာ လွတ်လပ်ပြီလား။ ဒါလေးစစ်ကြည့် စေချင်တယ်။ တကယ်ကျတော့ ဒါကိုသတ်သတ် မှတ်မှတ်ကလေး စစ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် လူဟာ မလွတ်မြောက်ဆုံးလူ။ ဟောဒီလို ပြောချင်တယ်။

တကယ်တော့ နွားတွေကို နွားကျောင်းသားကနေ ထိန်းတယ်။ နွားကျောင်းသားကနေ နွားတွေ ထိန်းတယ်ဆိုတာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း. . . တုတ်နဲ့ ထိန်းမလား၊ ဓားနဲ့ ထိန်းမလား၊ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ယှဉ်ကြည့်ကြစမ်းဗျာ။ နွားတွေကို ထိန်းတယ်ဆိုတာ တုတ်နဲ့ပဲထိန်းရသလား၊ ဓားနဲ့ပဲထိန်းရသလား။ တုတ်နဲ့ပဲ ထိန်းရတယ်။ တကယ်တော့ နွားကျောင်းသားက နွားကို အခင်းထဲဝင်မယ်ဆိုလို့ ဟဲ့. . . လို့ ဆိုလိုက်လို့မရရင် တုတ်နဲ့ ဦးကနဲ ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ ဓားနဲ့တော့ မပစ်ပါဘူး။ ဒီတော့ နွားဟာမလွတ်လပ်ဘူး။ ဘယ်သူရဲ့အ ထိန်းခံ နေရတာတုန်း။ နွားကျောင်းသားရဲ့ အထိန်းကိုခံနေရတယ်။ ဘာနဲ့ထိန်းတာခံရတုန်း တုတ်နဲ့ထိန်းတာခံရတယ်။ ဒါကြောင့် နွားဟာ မလွတ်လပ်ဘူး။ ခွေးလည်းမလွတ်လပ်ဘူး။ အစစ မလွတ်လပ်ဘူးပေါ့။

လူကောလို့ မေးလိုက်လို့ရှိရင် လူကတော့ ဘယ်ရပ်ကွက်အတွက် ဘယ်ရွာတွေအတွက် ရဲဌာနတွေအပိုင်ဆိုတာ ဖွဲ့ပြီးသကာလ သေနတ်ကြီးတွေနဲ့ ထိန်းရတာ။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ လူကတုတ်နဲ့ ထိန်းလို့ရရဲ့လား. . . မရဘူးနော်။ လူက သေနတ်နဲ့ထိန်းရတာ။ ဒီလိုဆိုရင် သေနတ်နဲ့ထိန်းရတဲ့ သတ္တဝါရယ်၊ တုတ်နဲ့ထိန်းရတဲ့ သတ္တဝါရယ်၊ နှစ်ဦးရှိတယ်ဆိုရင် သေနတ်နဲ့ထိန်းရတဲ့ သတ္တဝါဟာ ပိုပြီးမလွတ်လပ်ဘူး။ ပိုပြီးရှိုင်းစိုင်းတယ် ပြောထိုက်လား မပြောထိုက်ဘူးလား. . . ပြောထိုက်တယ်။ ဒီတော့ လူအတိုင်းအထွာကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ လွတ်လပ်နေသလိုထင်ရတယ်။ အမှန်အတိုင်းကတော့ သေနတ်ကြီးတွေနဲ့ကို ထိန်းနေရတဲ့ဘဝ။

အမယ်. . . ကိုယ်တော်က စကားတတ်တာနဲ့ စကားချဲ့ပြောနေတယ်လို့ မမှတ်နဲ့ ။တကယ်လို့မှတ်ရင် အဲ့ဒီအုပ်ချုပ်ရေးကို ဖြေကြည့်လိုက်စမ်း။ ဒီကနေ အဲ့ဒီသေနတ် သမားတွေဆီကို တော်ပြီသေနတ်မလိုတော့ဘူး၊ သွားဆိုပြီးတော့ အကုန်ရိုက်ချိုးပြီးတော့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်စမ်း. . . ဌာနာတွေမရှိတော့ဘူး။ဖမ်းမဲ့

သူလည်းမရှိတော့ဘူး။ သံကြိုးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ လက်ထိပ် တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲ့လိုမျိုးများဆိုရင် ပြောမယ်ဆိုရင် အုပ်ချုပ် ရေးမရှိတော့ဘူးဆို ရင်ပေါ့။ ရပ်ကွက်ထဲမှာကောင်စီတွေဆိုတာရှိပါတယ်။ ဒီကောင်စီပါးစပ်တော့ ဘယ်သူကြောက် လိမ့်မှာတုန်းပေါ့။ ဒီကောင်စီပါးစပ်ရဲ့ ဟိုဘက်နားကနေပြီး တော့ ရဲဉာနမှာအပ်ထားတဲ့ သေနတ်ကြီးတွေ၊ အပ်ထားတဲ့လူတွေ ရှိလို့သာပေါ့။ ပြောမယ်ဆိုရင် သေနတ်ကိုသာဖယ်ပစ်လိုက်စမ်း။ အုပ်ချုပ်ရေးသာ ဖျက်ပစ် လိုက်စမ်း။ ဒီလူတွေဘာဖြစ်ကုန်မတုန်းဆိုရင် ဦးဇင်းတို့နော်. . ခင်ဗျားတို့ လည်း ပဲ အသက်အရွယ်ရနေပြီးသားသူတွေဆိုတော့ မန္တလေးကို ကရင်ဝင်တဲ့ ခေတ် တွေ၊ သူပုန်နဲ့ အစိုးရ၊ အုပ်ချုပ်ရေး မပြတ်မသားဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကာလတွေ၊ ဒီအချိန်ခါတွေက မငြိမ်မသက်တွေကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ပြန်စဉ်းစားကြ။ ငါတို့ ဘယ်လောက်ရိုင်းတယ် ဆိုတဲ့ကြောင်း။

ဒီတော့ဟိုးဘက်ကိုတိုးကြည့်မယ်ဆိုရင် ဗမာမင်းက အင်္ဂလိပ်ဖမ်းလို့ပါ သွား။ အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်ရေးကလည်း ဗမာပြည်မဖြန့်လိုက်ရသေး။ အဲဒီလောက် မှာ ဦးဇင်းတို့ မွေးရပ်မွေးရွာတွေမှာပြောကြတယ်။ ဦးဇင်းတို့အမေအဖေများ ဘကြီးများရဲ့ ဟိုးရှေ့ကလူတွေကနေပီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲလို့ဆိုတော့ ဘယ်ရွာ ကဗိုလ်တွေက ဘယ်လိုတက်လာလို့၊ ဒီရွာကဗိုလ်တွေကလည်း ဘယ်လိုခုခံရ တာ။ ဘယ်လိုပြေးလွှားရတာ ဘယ်လိုပုန်းအောင်းရတာ။ ပြောရမယ် ဆိုရင် တော့ ဦးဇင်းတို့ တစ်ရပ်တစ်ရွာထဲသာ ဒီလိုဖြစ်တာလားမေးတော့ မြေပုံမှာ လည်း ဒီလိုပဲ။ နေရာတကာမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ပခုက္ကူမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ မုံရွာမှာ လည်းဒီလိုပဲ။ မိတ္ထီလာမှာ လည်းဒီလိုပဲ။

ပြောမယ်ဆိုရင် လူတွေဟာ နွားတွေတစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင်မခွေ့ မဟုတ်ပါဘူး ခွေ့ပါရဲ့။ ခွေးတွေလဲ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် မကိုက်မဟုတ်ပါ ဘူး. . ကိုက်ပါတယ်။ လူတွေက ပိုဆိုးတယ်လို့ ဦးဇင်းတို့ပြောချင်တယ်။ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ဒီလောက်ရိုင်းတဲ့သူဆိုတော့ တုတ်နဲ့တင် အုပ်ချုပ်လို့မရဘူး။ ဓားကလေးလောက်နဲ့ အုပ်ချုပ်လို့တောင်မရဘူး။ မရတော့ ဘာတုန်း သေနတ် ကြီးတွေနဲ့ကို အုပ်ချုပ်ပြီးတော့နေရတယ်။ ဒီတော့လောကမှာ လူဟာအရိုင်းဆုံး လို့ ပြောမယ်ဆိုရင် မလွတ်လပ်ဆုံးကလည်း လူဟာမလွတ်လပ်ဆုံး ဦးဇင်း တို့ပြောချင်တယ်။

တရား အုပ်ချုပ်ပို့လို့

ဒီတော့ဘယ်လောက် ဝိမုတ္တိဉာဏ်တွေရနေပါတယ် ဆိုနေနေ . . . ဝိမုတ္တိဉာဏ်အမြင်ကြီးတွေ ပေါက်ပါတယ်ဆိုနေပါစေ . . ဝိမုတ္တိဖြစ်နေပါပြီ ဆိုနေစေ . . လွတ်လပ်တယ်၊ လွတ်လပ်တယ်လို့ ဆိုနေပြီးတော့ တကယ်တော့ တစ်ယောက် ပစ္စည်းတစ်ယောက် ခိုးကြဦးမယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ကြဦးမယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိမ်ကြအုန်းမယ်။ အစစ ဒီလိုတွေ သာနေနေကြသေးတယ် ဆိုရင်တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အအုပ်တွေ အချုပ်တွေက လွတ်ကြရဲ့လား . . မလွတ်ဘူး။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ လူဟာ မလွတ်လပ်နေဘူး။ အဲ့ဒီလောက် သံဝေဂယူကြစမ်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြည့်မိတတ်ကြဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆို လောကကြီးကိုချုံ့ငုံကြည့်လိုက်ရင် လောကကြီးထဲ ကိုယ်ကလည်းပါတာဆိုတော့ အဲ့ဒီလောကကြီး မလွတ်လပ်နေတာဟာ ကိုယ် မလွတ်လပ်နေတာပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိရမယ်။ ဒီတော့အော်. . . တို့ လူသားတွေဟာ အရိုင်းအစိုင်းတွေ။ သေနတ်ကြီး တစ်ကားကားနဲ့ အောက်မှာ နေနေတာ။ ပြောမယ်ဆိုရင် တို့ဟာ တရားကအုပ်ချုပ်နေတာလား၊ ခါးက အုပ် ချုပ်နေတာလားလို့ ဒီမေးခွန်းလေးနှစ်ခု မေးတာကို ဖြေကြည့်မယ်ဆိုရင် သေနတ်ကို ခါးနဲ့ပဲ အရာထိုးပြီးတော့ ထားလိုက်ကြပါစို့။ သေနတ်နဲ့ ခါးအတူတူ ပဲ ဆိုကြပါစို့။ ဒီတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့ ဘဝဟာ ခါးကစွမ်းနေတာလား အုပ် ချုပ်နေတာလား. . . တရားက စွမ်းနေတာလား. . . အုပ်ချုပ်နေတာလားလို့ မေးကြည့်လိုက်ရင် အမယ်. . . တရားက အုပ်ချုပ်နေတာလို့ထင်ရင် အဲ့ဒီခါးတွေ သာ ဖယ်ရှားကြည့်စမ်းပါဗျာ ။တစ်ခါတည်း သွေးချောင်းစီးမသွားရင်ပြောပေါ့လို့ ပြောချင်တယ်။

ကိုယ်အိမ်ကြီးဘယ် လောက်ကြီးကြီး အဲ့ဒီအိမ်ကြီးထဲ မအိပ်ဝံ့ပါဘူး။ ချုံကြုံချုံကြား အိပ်ရမှာ။ အမှိုက်ပုံကြုံ၊ အမှိုက်ပုံကြား အိပ်ရမှာ။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း ဆို ခါးမြဲတွေ၊ သူခိုးတွေက သောင်း ကြမ်းလိုက်တာ။ ဆူလို့ပူလို့နေမှာကိုး။ ဒီ တော့ ပြောကြမယ်ဆိုရင် လောကကြီးမှာ ခါးလွမ်းမိုးနေတာ။ တရားလွမ်းမိုးနေ တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါလေးကိုယ်ကနေပြီးတော့ သံဝေဂယူရမယ်။ တို့လောကကြီး ကလည်း တကယ့် အရိုင်းလောကကြီး။ တရားလွမ်းမိုးနေတဲ့ လောကမဟုတ်

ဘူး။ ဓါးလွမ်းမိုးနေတဲ့ လောက။ အဲဒီလောက်ကို ကိုယ်ကနေပြီးတော့သိရမယ်။

ဒီတော့ ဒီလို ဓါးလွမ်းမိုး နေတဲ့ ဟာကြီးဟာတော့ဖြင့် တော်တော်ကို ဟန်မကျဘူး။ အခုခြေအနေလေး တစ်ရပ်ရပ်ကလေး သင့်မြတ်နေလို့မို့၊ မသင့်မြတ်လို့ရှိရင် တော်တော်ကြာကျ ကသောင်းကန်းနဲ့ပြေး အုံးဟဲ့၊ လွှား အုန်းဟဲ့နဲ့ သက်သာလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကနေ သိရမယ်။ သံဝေဂယူရ မယ်။ ဒီတော့ ဒီဓါးလွမ်းမိုးနေတဲ့ ဘဝကိုဖြင့် တို့သိတဲ့အနေအထားကနေပြီး တော့ တို့တော်လှန်သင့်တယ်။ ဒီ ဓါးလွမ်းမိုးတာကိုနော်။ တရားလွမ်းမိုးတဲ့ အဖြစ်ရောက်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငြင်းဆန်ရမယ်. . ရုံးကန်ရမယ်။

အဲဒီလို တရားလွမ်းမိုးတဲ့ အဖြစ်ရောက်အောင် ငြင်းဆန်ချင်တယ် ရုံးကန်ချင်တယ်ဆိုရင် စစ်ဆေးကြည့်ရမယ်။ သေနတ်ကြီးတွေ တဒိုင်းဒိုင်း ဘယ် လောက်ပစ်နေနေ ဒကာ၊ဒကာမတို့ မခိုးတဲ့သူ၊ မသတ်တဲ့သူ၊ မဆိုးတဲ့သူကို ဒီသေနတ်ကြီးတွေက မှန်ပါ့မလားဗျာ. . မမှန်ဘူး။ ဟိုး. . နယ်စပ်တွေမှာ တစ်ခါတည်း စစ်အစိုးရစစ်သားတွေ၊ သူပုန်သူကန်တွေရဲ့ သေနတ်တွေ တဒိုင်း ဒိုင်းပစ်နေ တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဆီ လာမမှန်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့က သူတို့ရဲ့သေနတ်ပြောင်းဝရွှေ့ နေမှမနေဘဲ။ မနေတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ မမှန်တာပေါ့။ ဒီတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က အခုလည်းပဲ ဒီနည်း လည်း ကောင်းပဲ။

ဟာတို့ကို ဓါးက အုပ်ချုပ်နေတာလို့ဆိုရင် ဒီအုပ်ချုပ်ရေးရဲ့ အပြင် ဘက်ကို အုပ်ချုပ်ရေးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘာသာရေးကိုလည်း ဆည်းကပ် ကြပါ။ ဆည်းကပ်ပေမယ်လို့လည်း ဘာအတွက် ဆည်းကပ်မှန်းလည်း မသိဘူး။ နောက်ဘဝအတွက်ဆိုလေလား. . ဘာဆိုလေလားပေါ့လေ။ ကိုယ်လည်းပဲ သိ တာလည်းမဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ်တော့ ဘာသာရေးက ဘုရားကပေးတာက တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို ဝိမုတ္တိဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ သူတရားတွေ ဟော တယ်။ တရားတွေ ဟောတယ်ဆိုတာ ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ဘူး နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ အတွက်ဟောတာ။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ အတွက်ဆိုပြီးတော့ အခုကျတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အတိုင်းအထွာကြည့်တဲ့အခါကျတော့ ဓါးသမားအောက်က မလွတ် သေးဘူး။ သေနတ်သမားအောက်က မလွတ်သေးဘူး။မလွတ်သေးဘူးလို့ဆိုရင် ဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘယ်လောက်ကြီးချည်းကပ်နေရပါတယ်ဆိုနေ တကယ်

လွတ်ရာမရောက်ဘူး။

တကယ်သာ ငါးပါးသီလလေးလောက် လုံလုံခြုံခြုံလေးနဲ့ ကိုယ်က နေလိုက်မယ်ဆိုရင်ကတော့ သူတို့က ကိုယ့်ဘယ်နဲ့လုပ်ဖမ်းလို့ ရပါမတုန်း။ ဘယ်လိုလုပ် သေနတ်ကြီးနဲ့ချိန်လို့ ရပါမတုန်း။ ကိုယ်ကမှသူ့ အသက်လည်းမသတ်ဘူး၊ သူ့ဥစ္စာလည်း မခိုးဘူး၊ အာရုံငါးပါးလည်း လိုက်စားတာမလုပ်ဘူး၊ သေရည်သေရက်တွေကိုလည်း သောက်စားမူးယစ်ပြီးတော့ မနေဘူးကိုး။ ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့သေနတ်သမားတွေ အောက်ကနေလွတ်သွားတာ။ အဲ့ဒီ လိုလွတ်သွားတာဆိုတော့ ဟာ. . တကယ်သာတို့ ငါးပါးသီလလေးလောက် လုံလုံခြုံခြုံနေလိုက်ရင်တော့ သေနတ်သမားတွေနဲ့ တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး။ တို့ကိုတရားက အုပ်ချုပ်သွားပြီ။ မါးက အုပ်ချုပ်လို့မရတော့ဘူး။ တို့ဟာ လူတိုင်းထဲကလူမဟုတ်တော့ဘူး။

လူတိုင်းလူတိုင်းကတော့ လိမ်တန်ရင်လည်းလိမ်လိုက်မယ် ခိုးတန်ရင်လည်း ခိုးလိုက်မယ်။ သတ်တန်ရင်လည်း သတ်လိုက်မယ်နဲ့ အခွင့်မရသေးရင်သာ ရှောင်နေမယ်. . အခွင့်ရရင်တော့ဖြင့် လုပ်လိုက်မယ်လို့ ဒီလိုမျိုးစိတ်ထားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဘယ်. . ခါးသမားအောက်ကနေ လွတ်လိမ့်မတုန်းပေါ့။ ခါးသမား ရဲ့ အထိန်းအချုပ်အောက်မှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ ဟောဒီလိုမျိုးလေးပြောရမယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါတော့ လူတိုင်းထဲကတော့ မနေတော့ဘူး။ လူတိုင်းကတော့ အရိုင်းကြီး။

ဘာဖြစ်လို့လဲ သေနတ်နဲ့ လွှမ်းမိုးပီး တော့ ဘယ်တစ်စုံ၊ ဘယ်ရပ်ကွက်တွေ၊ ဘယ်ရွာတွေ၊ ဘယ်ရွာတွေကိုတော့ဖြင့် ဘယ်ရဲဌာနကနေ အုပ်ချုပ်မယ်။ ဘယ်ရပ်ကွက်တွေ ဘယ်ရပ်ကွက်တွေကို တော့ဖြင့် ဘယ်ရဲဌာနကနေ ပိုင်စိုးထားတယ်နဲ့။ အဲဒီလို တစ်စုတစ်စု သေနတ်သမားတွေများစွာက နေပြီးတော့ လွှမ်းမိုးခံနေရတဲ့ ဘဝဆိုခဲ့ရင်တော့ဖြင့် အရိုင်းဘဝကြီးပဲ လူ့ဘဝက အဲဒီလို အရိုင်းဘဝကတော့ဖြင့် လူတိုင်းလူတိုင်း ဖြစ်နေပေမယ့် ငါတော့ မဖြစ်အောင် နေမယ်။ အဲဒီလူတိုင်းနဲ့တော့ဖြင့် ငါမပါအောင်နေမယ်။ လူတိုင်းကို ပါဠိလိုလေး ပြန်လိုက်ရင် **ပုထုဇန**လို့ပြောရမယ်။ **ပုထု** ဆိုတာက အထုအထည် **ဇန**ဆိုတာကလူ။ **ပုထုဇန** ဆိုတာက လူအထုအထည် လူအများစုပေါ့လေ၊ လူတိုင်းပေါ့။

လူတိုင်းကို ပါဠိလိုပြောရင် ပုထုဇန။ အဲ့ဒီလူတိုင်းထဲကတော့ ထွက်တော့မယ်။ အဲ့ဒီလူတိုင်းထဲတော့ မပါချင်တော့ဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ။ အရိယ နိုးသားတဲ့သူဖြစ် အောင်လုပ်ရမယ်။ ပုထုဇနအဖြစ်က မပါချင်တော့ဘူး။ လူတိုင်း ထက်သိတဲ့ အသိရှိတဲ့သူဖြစ်အောင်တော့ တို့နေရမယ်။ ဒီလိုမျိုးလေး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုလေးကို မြှင့်တင်ရမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ငါငါးပါးသီလလုံမှ ကိုက်မှာ။ အဲ့ဒီ ငါငါးပါးသီလလုံမှဆို အခုငါ့ကိုယ်ငါ စမ်းစစ်ကြည့်လိုက်ရင် ငါသူ့အသတ်မသတ် ပါဘူး။ သူ့ဥစ္စာလည်း မခိုးပါဘူး။ အာရုံငါးပါးလိုက်စားလွန်ကျူးတာတွေလည်း မလုပ်ပါဘူး။

အဲ့ဒီလိုမျိုးဆိုတော့ အစစ ငါငါးပါးသီလလုံနေသားပဲလို့ ထင်ချင်စရာ လိုလို ရှိတယ်။ ဦးဇင်းဖြင့်လေ ဒါကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကိုစော်ကားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောလိုက်ချင်တယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ လူတွေဟာ ကျူးလွန်စရာ မရှိသေးတဲ့ သီလတွေကိုစောင့်ထိန်းနေကြတာပဲ။ တကယ်ကျူး လွန်ထိုက်အောင် ကျူးလွန်စရာအာရုံကများ ဖန်လာရင်တော့ ဘယ်သူမှ မ စောင့် ထိန်းချင်ဘူးနော်။ အထင်သေးလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဦးဇင်း တို့က အများကို ခြုံငုံသုံးသပ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်တာပါ။ တကယ်ကျတော့ ဒ ကာ၊ ဒကာမတို့က စဉ်းစားကြည့်ကြ။

သူ့ အသတ်သတ်မှုကနေ တကယ်ပဲပယ်ပြီးပြီလား။ ငါသူ့ဥစ္စာခိုး မှုကို တကယ်ပဲ ပယ်ပြီးပြီလား။ အဲ့ဒီလိုမျိုးလေးတွေရှိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တကယ်ဆန်းစစ် ကြည့်လိုက်ရင် ပယ်ပြီးပြီလိုလို ရှိကြတယ်။ ဒါလေးကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ပယ်ပြီးပြီလို့ထင်ရင် ဦးဇင်းတို့ကနေပြီးတော့ မေး ခွန်းလေးတွေ မေးကြည့်မယ်။ ဘယ်လိုမေးကြည့်ရမလဲဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က လောဘ၊ ဒေါသမောဟတွေ ကုန်ပြီလားလို့ . ဟော. . ဒီလိုလေးမေးကြည့်ရမယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ကုန်ပြီလို့များ လက်ရုံးကိုဆန့်တန်းပြီးတော့ မပြနိုင်ဘူးလို့ ဆိုရင် တော့ ငါးပါးသီလကို မလုံသေးဘူးလို့ ကျုပ်တို့က ဒီလိုပြောမှာ

ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုရင် လောဘရှိသေးရင် ခိုးလောက်အောင် အာရုံ ကမကြုံသေးရင်မခိုးဘဲ နေလိမ့်မယ်။ ခိုးလောက်အောင် အာရုံကနေကြုံ ရင် တော့ လောဘသာရှိနေသေးရင် ခိုးမိမှာပဲ။ ဒေါသရှိသေးရင်လည်းဘဲ သတ် မိလောက်အောင် အာရုံမကြုံသေးရင်တော့ မသတ်မိဘဲနေလိမ့်မယ်။ သတ်

လောက်အောင် အာရုံကြိုရင်တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ မသတ်ဘဲနေမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ပြောကြမယ်ဆိုရင် လောဘတို့၊ ဒေါသတို့၊ မောဟတို့ကဆိုတာက ငါးပါးသီလရဲ့ အကြောင်းရင်းခံတွေ။ အဲ့ဒီအကြောင်းရင်းခံ တရားတွေဆိုတော့ ဒီအကြောင်းရင်းခံတရားဖြစ်တဲ့ လောဘတို့၊ ဒေါသတို့၊ မောဟတို့ မကုန်သေးရင်ကတော့ ဒီတော့ ငါးပါးသီလလုံပြီလို့ မပြောရဘူး။

ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့စိုက်ခင်း ပျိုးခင်းထဲမှာ ဘယ်လောက် ပေါင်းပင်တွေ တစ်ပင်မှမရှိတော့ပါဘူးဆိုနေရင် မျိုးစေ့တွေက ရှိနေတယ်ဆိုရင် တော့ မိုးမရွာရင် တော်လိမ့်မယ်။ မိုးသာရွာရင်တော့ ဒီမျိုးစေ့တွေက ပေါက် လာမှာပဲ။ အဲ့ဒီတော့ လောဘတို့၊ ဒေါသတို့၊ မောဟတို့ဆိုတာ မျိုးစေ့တွေနဲ့ တူတယ်။ အဲ့ဒါတွေ အာရုံဆိုတဲ့ မိုးကသာရွာပြီဆိုရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့က မခိုးဘဲ၊ မသတ်ဘဲ၊ မလိမ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ အဲ့ဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါးပါးသီလလုံပြီလို့ထင်ရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကုန်ပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြေညာနိုင်ရမယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကုန်ပြီလို့ မကြေညာနိုင်ရင် ငါးပါးသီလမလုံသေးလို့ ဟောဒီလိုမျိုးလေး ပြောရမယ်။

တကယ်လို့များ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ငါးပါးသီလများ မလုံကြသေးဘူးလို့ဆိုရင်တော့ လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟ မကုန်သေးတဲ့အတွက် ငါးပါးသီလ မလုံကြသေးဘူးဆိုရင်တော့ ငါတို့လည်းပဲ လူတိုင်းထဲက လူပဲ။ ဘာ ဝိမုတ္တိဉာဏ်တွေ ပေါက်မနေ၊ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနတွေပေါက်မနေနဲ့လို့ ဒီလိုပြောလိုက်ချင်တယ်။ အတူတူပဲ... ငါတို့နဲ့ သူများနဲ့ အတူတူပဲ။ ဟောဒီလိုမျိုးလေး ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှတ်ပါ။ အတူတူဆိုရင် လူတွေက တုတ်နဲ့ထိန်းရလောက်အောင်တောင် ယဉ်ကျေးတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ မါးနဲ့ ထိန်းရုံလောက်တောင် ယဉ်ကျေးတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ သေနတ်နဲ့ထိန်းမှကိုရတဲ့ အနေအထားရောက်အောင်ကိုပဲ ယဉ်ကျေးမှုမဲ့နေသေးတဲ့ သူတွေ။

အဲ့ဒီတော့ ငါတို့လည်းပဲ ငါးပါးသီလလေးလောက်တောင် မလုံသေးဘူး။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မပယ်ရသေးဘူးဆိုရင်တော့ တို့လည်း လူ့လောကမှာ အရှိုင်းဆုံး ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီလိုမျိုးမှတ်ချက်မချသင့်ကြဘူးလားဗျာ။ ဒီတော့ ဒီလိုမျိုးလေး မှတ်ချက်ချပြီးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ငါးပါးသီလတော့ လုံမ။ ငါးပါးသီလတော့ လုံအောင် တို့လုပ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း

. . . တို့ လူတိုင်းထဲတော့ ပါလို့မကိုက်တော့ဘူး။ လူတိုင်းက အရိုင်း လောကမှာ အယဉ်ဆုံးလို့ ထင်တဲ့လူက အရိုင်းဆုံးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလိုထင်နေတဲ့ အထင်ကြီးကို ပယ်နိုင်အောင်အတွက် ငါးပါးသီလတော့ တို့လုံအောင်လုပ်ရမယ်။ ဒါလေးကို ဦးဇင်းတို့က ငါးပါးသီလခြေဆင်းအဖြစ်နဲ့ ပြောရတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ငါးပါးသီလ လုံချင်စိတ်ပေါက်ကြပါလို့။

တကယ် လို့များ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ငါးပါးသီလလုံရင် လွတ်လပ်ပြီ ဗျာ။ သေနတ်တွေ၊ ဓားတွေရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်က လွတ်လပ်ပြီ။ ဘယ်ဒုက္ခ၊ သုက္ခမှ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ မရောက်တော့ဘူးလို့ ကျုပ်တို့က ဒီလိုပြောလိုက် ချင်တယ်။ ဘာ-မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားမှ မရသေးဘဲနဲ့ အရှင်ဘုရား လောကီ တရားလေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ဒီလိုမမှတ်ကြနဲ့။ ငါးပါးသီလဟာ လောကီ တရား မဟုတ်ဘူး။ လောကီတရားလိုသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လောကီတရား။ လော ကုတ္တရာလိုသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကလောကုတ္တရာတရား။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒကာ၊ ဒကာ မတို့က ငါးပါးသီလဟာ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားမဟုတ်ဘူးလို့ မမှတ်လိုက်ကြနဲ့။ ငါးပါးသီလဟာ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား။ ဦးဇင်းတို့ ဒါလေးလည်းပဲ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ နားဝင်ကြ။

ရှေးအခါကတော့ ငါးပါးသီလကို အထင်သေးကြ၊ အမြင်သေးကြ တယ်။ အမလေး. . ငါးပါးသီလလေး လောက်နဲ့များ တရားရနိုင်ပါ့မလားလို့ ထင်ချင်တတ်ကြတယ်။ ငါးပါးသီလထက် တရားရစရာမရှိဘူး။ ဦးဇင်းတို့ ပြောချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ မဂ်ရမှ ဖိုလ်ရမှလို့ စကား လုံးအကြီးကြီးတွေကို ကိုင်ပြောတယ်။ ပြောပေမယ့် ဒီမဂ်တို့၊ ဖိုလ်တို့ဆိုတာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ-ဒီမဂ်တို့၊ ဖိုလ်တို့ဆိုတာ အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းလေး တွေရှိတယ်။ ဒီအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ လူတိုင်းသိပါတယ်။

ဒီမဂ်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ရ-ရမှာ။ သမ္မာဒိဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ၊ သမ္မာဝါယမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာ သမာ ဓိဆိုတဲ့ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ရ-ရမှာဆိုတော့ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲမှာလည်း အစဆုံးကျင့် ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို စုလိုက်ရင် တစ်ခါထဲနဲ့ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးက ရလာနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲမှာ အစသုံးစုခွဲလိုက်ရင် သိက္ခာ သုံးရပ်ဝင်တယ်။ သိက္ခာဆိုတာ ပါဠိလိုတော့ ပါဠိလိုဖြစ်နေလို့ပါ။ဗမာလိုဆိုရင်

ဒါကလေးကို ဝီရိယထား၊ ဒါကလေးကို သတိထား၊ ဒါကလေးကို ဧကက္ကထာ ပွားပြီးသကာလ နေလိုက်တော့ သမာဓိကဝင်ရော။ ဒီသမာဓိဝင် တာပေါ်မှာမှီပြီး သကာလ၊ အဘိညာဉ်တွေပေါက်ပြီး သကာလ၊ နောက်ကျတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတဲ့ ဉာဏ်ကလည်းရောက်လာတော့တာ မရောက် ပါနဲ့လို့ ပြောလို့မရဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ လမ်းကြီးကလည်း မှန်နေတယ်၊ ကိုယ်က လည်း မနားတမ်းလျောက်သွားမယ်ဆိုရင် မရောက်ပါနဲ့လို့ မရသလို၊ ရောက်ပါ စေလို့ ဆုတောင်းနေဖို့ မလိုသလို၊ အဲ့ဒီငါးပါးသီလဆိုတဲ့ တရားကလေးကိုသာ အခြေခံကျကျ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ကျင့်ကြရင် မဂ်ရောက်၊ ဖိုလ်ရောက် အကုန် ရောက်. . . ရောက်ပီဆိုကထဲက ဒုက္ခသုခတွေ အကုန်ငြိမ်း။ သားဒုက္ခ၊ မယား ဒုက္ခ၊ စီးပွားဒုက္ခ၊ ကြီးပွားဒုက္ခ၊ အိုဒုက္ခ၊ နာဒုက္ခ၊ သေဒုက္ခ၊ နေဒုက္ခအကုန် ဒုက္ခတွေငြိမ်းလို့ ကျုပ်တို့ကဒီလိုပြောချင်တယ်။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးပြောတာ မအောင့်မေ့နဲ့။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဒကာ၊ ဒကာမတို့က ဉာဏ်နဲ့ချဲ့ကြည့်ကြ။ ဦးဇင်းတို့က ဉာဏ်နဲ့ချဲ့ကြည့်ပြီး တာကို ဦးဇင်းတို့က မေးခွန်းလေး လုပ်ပြီးပြောလိုက်တာ။ အကုန်လုံး အေးတယ်။ ဒီတော့ ငါးပါးသီလလေးဟာတော့ဖြင့် ဒကာ၊ဒကာမတို့ ကျင့်ကွက်။ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ လူတိုင်းထဲကလူ၊ မလွတ်လပ်သေးတဲ့လူ၊ ဒီအဖြစ်ကနေပြီး တော့ လွတ်မြောက်အောင်ဆိုရင် ကျင့်ရမှာဆိုလို့ ထွက်လမ်းက တစ်ခုထဲရှိတယ်။ အဲဒီတစ်ခုထဲက ဘာတုန်းဆိုရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့က အမေဘဝ၊ အဖေဘဝတွေက ပေးလိုက်ကြတဲ့ ဟိုး. . . ဘိုး ဘွားဘီဘင်တွေထဲက ပေးလိုက်ကြတဲ့ ငါးပါးသီလ။ ဒီလောက်ကလေးဟာ ဒကာ၊ဒကာမတို့ မေ့စရာ၊ မှားစရာမရှိ။ ဟောဒါကလေး ကျင့်ရမှာ။

ငါးပါးသီလ သုံးမျိုး

အဲဒါကလေးကို ခွဲခဲ့ခြမ်းခြမ်းပြောစရာတော့ရှိတယ်။ ငါးပါးသီလ ဘာလဲ။ ဒါလေးတော့ ချုပ်ကြပါဦးစို့လေ။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကျင့်စရာဆိုတာ ငါးပါးသီလပဲရှိတယ်ဆိုတာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ယုံလို့များရကြရဲ့လား။ ဖြေကြည့်ကြစမ်း။ တကယ်လို့ယုံလို့ မရရင်လည်း အခက်အခဲက ရှိနေကြအုံးမှား ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ပြင်စရာက ငါးပါးသီလပဲဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား) ကဲ. . . ဒီငါးပါးသီလကို အထင်ကလည်း သိပ်သေးချင်တတ်ကြတယ်။ ရွာနားကမြက် ရွာနားမစားဘူးလိုလိုလေ။ ရှေးကတည်းက ရလာတဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ အမယ် ငါးပါးသီလနဲ့ တရားရရင် ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေ မဂ်ဖိုလ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေမှာလို့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုတော့ ငါးပါးသီလနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တရားမရနိုင်ဘူးလို့ ထင်ချင်ထင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါကလေးကို ကွဲသွားအောင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို ခွဲပေးခဲ့မယ်။

တကယ်တော့ ငါးပါးသီလက အစားစားရှိနေတယ်။ အစားစားဆိုတော့ ဘယ်နှစ်စားရှိနေတုန်းဆိုရင် သေသေချာချာ ထုတ်ပြီးနုတ်ပြီးပြောလိုက်ရင် ငါးပါးသီလ သုံးစားရှိတယ်။ ဒကာ ဒကာမတို့ ငါးပါးသီလ ဘယ်နှစ်စားရှိသတဲ့တုန်း။ သုံးစားပါဘုရား. . . . သုံးစားရှိတယ်။ ဒါလေးကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ကလေးမှတ်ကြစမ်း။ ငါးပါးသီလမှာ သုံးစားရှိတယ်။တကယ်တမ်းကျင့်ရ

မယ့် ငါးပါးသီလက သုံးစားလုံးမဟုတ်ဘူး။ တစ်စားတည်း ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လို သုံးစားလဲဆိုတော့ ပထမဆုံးသီလက ကျုပ်တို့ဘိုးဘွားဘီဘင် အစဉ်အဆက် ကတည်းက ကျင့်လာခဲ့တဲ့ ငါးပါးသီလက အောက်လမ်းငါးပါးသီလ။ ဒီထက် လည်းနောက် ထပ်တိုးပြီး သကာလ အခုခေတ်မှာ တရားရိပ်သာတွေဘာတွေ အများအစားပေါ်လာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျင့်ကြတဲ့ ငါးပါးသီလက အထက် လမ်းငါးပါးသီလ။ တကယ်မြတ်စွာဘုရား ကျင့်စေချင်တဲ့ ငါးပါးသီလက အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလ။ ဒကာ ဒကာမတို့ ငါးပါးသီလ ဘယ်နှစ်စားရှိလဲ။ သုံးစားပါဘုရား။ သုံးစားနော်။ ။

အော်။ ပထမစားက ဘာတဲ့လဲ။ အောက်လမ်း ငါးပါးသီလ။ ဒုတိယစားကဘာတဲ့လဲ။ အထက်လမ်းငါးပါးသီလ။ နောက် တတိယအမျိုးအစားက ဘာတဲ့လဲ။ အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလ။ ဟုတ်လားဗျာနော်။ ဒါလေးခင် ဗျားတို့ကသိရမယ်။ ကျုပ်တို့ကနော် စကားလုံးလေးရဲ့ စကားရဲ့ထွက်လာတာ လေးကို ကတ်သိကတ်သတ်လျှောက် ပြောနေတယ်လို့ မထင်နဲ့။ ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်းလမ်းကြီးကို အေးအေးချမ်းချမ်းလျှောက်ပြောနေတယ်လို့ ဒီလိုသာမှတ်။ အောက်လမ်း ငါးပါးသီလရယ်၊ အထက်လမ်း ငါးပါးသီလရယ်၊ အလယ် လမ်း ငါးပါးသီလရယ်လို့ ငါးပါးသီလ သုံးစားရှိတယ်။

ဒါဘယ်စာအုပ်ထဲကမှ ဘယ်ပိဋကတ်ထဲမှ မပါဘူး။ ကျုပ်ပါးစပ်ထဲက ပြောတာ။ ဒကာ၊ဒကာမတို့က ဦးနှောက်နဲ့ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ နာကြားကြ။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်သိတဲ့ အတိုင်းကိုပြောတာ။ ဟောဒီစကားကိုပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ်တို့ကျမ်းမကိုးဘူး။ ရွှေကပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း မကိုးဘူး။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် အသိနဲ့ပြောတာလို့ မှတ်ရမယ်။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ သေသေချာချာပြောတယ်။ ငါးပါးသီလ သုံးစားရှိတယ်။ အောက်လမ်း ငါးပါးသီလ၊ အထက်လမ်း ငါးပါးသီလ၊ အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလ။

အောက်လမ်း ငါးပါးသီလ

အောက်လမ်း ငါးပါးသီလဟာ ဘာလဲလို့ မေးရင်တော့ ငါးပါးသီလ သရုပ်ကတော့ အတူတူပါပဲ။ မသတ်တာရယ်၊ မခိုးတာရယ်၊ အာရုံ ငါးပါးလိုက် စားလွန်ကျူးမလုပ်တာရယ်၊ မလိမ်တာရယ်၊ သေရည်သေရက် မသောက်တာ

အထိဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါးကာမဂုဏ်တရားတွေကို အခြေခံပြီးတော့ သူ့အသတ်ကို မသတ်ဝံ့ဘူး။ မသတ်ဘဲနဲ့ ရှောင်တယ်။ သူ့ဥစ္စာကို မခိုးဝံ့ဘူး။ သူများသား မယား မမှားဝံ့ဘူး။ အိမ်ပေါ်ကို သေရည်သေရက် မသောက်ဝံ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေးတော့ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားကို မရဘဲနေမှာစိုးရိမ်လို့၊ သို့မဟုတ် ရပြီးသားတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ဆုံးသွား မှာစိုးလို့။

ပြောမယ်ဆိုရင် အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားကို အခြေခံပြီးတော့ ဒီငါးပါးသီလလေး ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်လို့ ရနေတဲ့ ငါးပါးသီလကတော့ ဒကာ၊ဒကာမတို့ အောက်လမ်းငါး ပါးသီလလို့ မပြောထိုက်ပေဘူးလား။ (ပြော ထိုက်ပါတယ်ဘုရား) အောက်လမ်းမှာလည်း ငါးပါး သီလရှိတယ်လို့ မှတ်ပါ။ ဒါ-ဘယ်စာပေကမှ ထုတ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဦးဇင်းတို့ ဉာဏ်ကျက်စားလို့ ရရာကနေပြီးတော့ ပြောတာ။ အရင်ကတော့ဖြင့် ဦးဇင်းတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင် အစဉ်အဆက် ဒီငါးပါးသီလတော့ ကျင့်ကြံသွားကြတာပဲ။ ဒီငါးပါးသီလ ကျင့်ကြံသွားပေမယ်လို့ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေကို အခြေခံပြီးတော့ အောက်လမ်းနည်းအားဖြင့် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ် သွားတာဆိုတော့ ဒီငါးပါးသီလဟာ မဂ်သီလမထိုက်ဘူး။ ဖိုလ်သီလ မထိုက် ဘူး။ မဂ်ဖိုလ် မရောက်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ **သမာဓိ သိက္ခာ**ဆိုကို မတက်ဘူး။ ပညာသိက္ခာဆိုကိုလည်း မဝင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သိက္ခာသုံးရပ် မပြည့်စုံဘူး။

ဒီသီလလေး ကျင့်ပေမယ့် ဒါ-ဘာဖြစ်တုန်းဆိုရင် အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလမို့လား၊ အောက်လမ်း ငါးပါးသီလ မို့လား၊ အောက်လမ်းငါးပါး သီလ။ အောက်လမ်း ငါးပါးသီလမို့ လမ်းလွဲနေလို့ မရောက်တာ။ ဒါလေး ဒ ကာ၊ ဒကာမတို့က ပီဘိသိကြပါဗျာ။ အော်. . ငါးပါးသီလလည်းပဲ ဒီလိုရှိပါသေး လား။ အာရုံငါးပါးတွေကို အခြေခံပြီးတော့ တစ်ချို့ရှိတယ်လေ. . ငါးပါး သီလ ကျင့်ရင် သေသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ မိုးပေါ်တက် နတ်သမီးတွေရမှာ။ နတ်သမီးတွေဖြစ်မှာ၊ နတ်သမီးရတယ်တို့ နတ်သမီးဖြစ်တယ်တို့ဆိုတာလည်း အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ် တရားတွေ အခြေခံတာပဲ။ ဒီငါးပါးသီလ ပျက်လို့ရှိရင်တော်တော်ကြာ ငါတို့ ငရဲအိုးချိုးကပ်မှာ။ ချိုးကပ်နေရင် အင်မတန် တို့မနှစ်သက်တဲ့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိတွေနဲ့ ကြုံနေရင် ကြည့်စမ်း. . အဆင်း၊ အသံ ၊

အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိပဲ ထောက်တာပဲ။

ငရဲကြောက်လို့ ငါးပါးသီလကို ကျင့်တာတို့ နတ်ပြည်ရောက်ချင်လို့ ငါးပါးသီလကို ကျင့်တာတို့ဆိုတာတွေလည်း အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေ ကို ငြိမ့်ပြီးတော့တွက် အဲ့ဒီငါးပါးသီလကိုလည်း အောက်လမ်း ငါးပါးသီလ။ ဒကာ၊ဒကာမတို့ မပြောထိုက် ပေးဘူးလားဗျာ။ ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လောက မှာ ငါးပါးသီလဆိုတာကတော့ နေ့စဉ်သောက်နေကျ ရေလိုပါပဲ။ကျင့်ကြပါ တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့လွဲနေရင် မဂ်ပေါက်ဖိုလ်ဝင်ဖြစ် နိုင်ကြပါမလားဗျာ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် အော်. . ငါးပါးသီလဟာ တို့လွဲနေတဲ့ ငါးပါးသီလ လို့လဲ ရှိပါသေးလား။ ဟောဒီလိုမျိုးလေး ဒကာ၊ ဒကာမတို့က စဉ်းစားခန်းဝင်ကြပါ။ ငါးပါးသီလကို ဦးဇင်းတို့က အောက်လမ်းငါးပါးသီလလို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပြောခဲ့တယ်။ ဒါလေး ဒကာ၊ဒကာမတို့က အားမထုတ်ကြပါနဲ့တော့။ ဒီလောက် ဆိုရင် ရှင်းလောက်ပြီလို့ထင်ပါတယ်။ အထက်လမ်း ငါးပါးသီလကို သွားရ အောင်။ လောကမှာ အောက်လမ်းငါးပါးသီလရယ်၊ အထက်လမ်း ငါးပါးသီလရယ်၊ အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလရယ်ရှိတယ်။ အထက်လမ်း ငါးပါး သီလကို ပြောကြရအောင်။

အထက်လမ်း ငါးပါးသီလနှစ်မျိုး

အထက်လမ်း ငါးပါးသီလဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတုန်းလို့ ဆိုတဲ့အခါကျ တော့ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေကို အကြောင်းခံပြီးတော့ သူ့အသက် မသတ်ဘူးလို့ဆိုတဲ့ သိက္ခာပုဒ်ကို ကျင့်တာမဟုတ်ဘူး။ မခိုးဘူးလို့ဆိုတဲ့ သိက္ခာပုဒ်ကို ကျင့်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကျင့်သလဲလို့ဆိုတော့ အထက်လမ်း ကျကျဘဲဟေ့။ ဘယ်လို အထက်တမ်းကျကျ လုပ်လိုက်သလဲလို့ဆိုတော့ ဒီ ငါးပါးသီလတွေ ဖြစ်တာကတော့ လောဘ၊ ဒေါသတွေရှိလို့ပဲတဲ့။ လောဘ၊ ဒေါသမရှိရင် ငါးပါးသီလဆိုတာ ချိုးဖို့မလွယ်ဘူး။ ကျိုးဖို့မလွယ်ဘူး။ အဲဒီလို လောဘ၊ ဒေါသ ရှိလို့ ငါးပါးသီလကျိုးတာဆိုရင်တဲ့ အဲဒီငါးပါးသီလကိုလုံ အောင် လောဘ၊ ဒေါသမရှိမှ ကိုက်လိမ့်မယ်။ လောဘ၊ ဒေါသမရှိအောင်တို့ ဘာလုပ်ကြမတုန်းလို့ဆိုတဲ့အခါကျတော့ နည်းလမ်းရှာပြီ။ နှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။

ဘယ်လိုနည်းလမ်း ရှာလိုက်သလဲဆိုတော့ တစ်နံပါတ်အနေနဲ့ ငါတို့စိတ်တွေက အလွန်ပလီတယ်တဲ့။ ဟိုကူးဒီကူးနဲ့ သားဆီရောက်လိုက်၊ မယားဆီရောက်လိုက်နဲ့၊ စီးပွားဆီရောက်လိုက်နဲ့၊ ကြီးပွားဆီရောက်လိုက်နဲ့၊ ဟိုကူး ဒီကူးကူးတယ်တဲ့။ အဲ့ဒီလို ဟိုကူးဒီကူး-ကူးတဲ့ အခါကျတော့ အာရုံတွေ အထွေထွေဆီကို စိတ်ကရောက်ကုန်တော့ တို့လောဘတွေ ဖြစ်ကုန်ရောတဲ့။ မသင့်တဲ့ အာရုံတွေကို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ လောဘတွေက ဖြစ်ကုန်ရော။ ဒေါသတွေကလည်း ဖြစ်ကုန်ရော။ အဲ့ဒီလောဘ၊ ဒေါသတွေ ဖြစ်ကုန်တော့ တို့က မခိုးဘဲနဲ့ မနေနိုင်။ မသတ်ဘဲနဲ့ မနေနိုင်ဖြစ်ပီးတော့ ငါးပါးသီလတွေက ပျက်ကြတာတဲ့။

ဒီတော့ တို့ ငါးပါးသီလလုံ အောင်ဆိုရင်တော့ တို့ လောဘ၊ ဒေါသဖြစ်တဲ့ စိတ်ကလေးထိန်းဖို့လိုတယ်။ အဲ့ဒီလိုစိတ်ကလေး လုံအောင်ဆိုရင်ဖြင့် တို့ စိတ်ကို ဘယ်အာရုံမှ မသွားစေနဲ့ဟေ့။ တို့တွေကို အာရုံတစ်ခုတည်း ရှိနေပါစေ။ ဟော. . အဲ့ဒီနည်းလမ်းကိုလည်း ကျင့်သုံးကြတယ်။ အဲ့ဒီလို အာရုံတစ်ခုထဲမှာ စိတ်ကို ကြည်ပြီးတော့ ထားလိုက်တယ်။ ဥပမာတစ်ခု. . ပုတီးစိတ်မယ်ဆိုလည်း ပုတီးကုံးထဲမှာ စိတ်ကိုထား၊ ဘယ်မှမသွားစေနဲ့။ သို့မဟုတ် တစ်ခါတည်း ထွက်တဲ့၊ ဝင်တဲ့ လေကလေးကိုထားထားရင်လည်း ထွက်တဲ့၊ဝင်တဲ့ လေ ကလေးကနေ စိတ်ကိုဘယ်မှ မသွားစေနဲ့။

အဲ့ဒီလို စိတ်ကို ဘယ်မှမပြေးအောင်၊ မလွှားအောင်၊ မသွားအောင်၊ ပျောက်မသွားအောင် ထားထားလို့ရှိရင် လောဘ၊ ဒေါသဖြစ်စရာအာရုံတွေလည်း မတွေ့တော့ဘူး။ တွေ့လည်း လောဘ၊ ဒေါသမဖြစ်တော့ဘူး။ မဖြစ်တဲ့အတွက် သူငါးပါးသီလကိုလည်း မကျိုးပေါက်တော့ဘူး။အဲ့ဒီလိုမကျိုးပေါက်တော့တဲ့အတွက် လုံတဲ့ ငါးပါးသီလကိုတော့ စိတ်ကိုထိန်းထား လို့လုံတဲ့ ငါးပါးသီလဖြစ်တဲ့အတွက် အထက်တန်းကျပါဗျာ။ အဲ့ဒီလို အထက်တန်းကျတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲ့ဒီငါးပါးသီလကိုတော့ အထက်လမ်း ငါးပါးသီလ။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒါလေးမှတ် ပေးကြပါဗျာ။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အထက်လမ်း ငါးပါးသီလကို သဘောပေါက်ကြပြီလား။ (သဘောပေါက်ကြပြီ ဘုရား)

ဒီနည်း လမ်းလေးနဲ့ အထက်လမ်း ငါးပါးသီလကို ကျင့်သုံးသလို နောက်ထပ်အထက်လမ်း ငါးပါးသီလကျင့်သုံးတဲ့ ကျင့်နည်းကားလေးတစ်ကား

ရှိတယ်။

အဲဒီကျင့်နည်း ကားလေးက ဘယ်သူလဲလို့ဆိုတဲ့ အခါကျတော့ လူတွေ စိတ်ကိုထိန်းထားရတယ်ဆိုတာလည်း လွယ်တာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ လောဘ၊ ဒေါသမဖြစ်အောင် စိတ်မကူးဖို့လိုတယ်။ စိတ်မကူးအောင်ဆို စိတ်ထိန်းရတာလည်း လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ . အင်မတန်ခက်တယ်တဲ့။ တချို့များ ခက်တဲ့အကြောင်း ပြောကြတယ်လေ။ ငါ့ဖြင့် တရားထိုင်လိုက်ရတာ ငါဝတ်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်ကို ညစ်ယူရင်ကိုပဲ အရည်တွေကို ထွက်လောက်တယ်တဲ့။ အဲလောက်ထိကို ချွေးဒီးဒီးကြအောင် တရား ထိုင်ကြတယ်။ စိတ်ထိန်းကြတယ်။ စိတ်ဆိုတာလည်း လွယ်တာမဟုတ်ဘူးမို့လား။

လယ်တီဆရာတော်ကြီးလား. . ပြောတဲ့စကားလေးတစ်ခွန်း မှတ်မိတယ်။ ဘာတဲ့. . သူ့စာအုပ်ထဲမှာပါဘဲလေ။ ပြဒါးဖမ်းရတာထက် ခက်တယ်တဲ့။ ပြဒါးဟာမီးနဲ့ တွေ့သွားရင် ရွတ်ကနဲဆိုထွက်သွားသလို စိတ်ကိုမင်းတို့ဖမ်းကြည့်ပါလားတဲ့။ ဘယ်လောက်ခက်တယ်ဆိုတာ သိရမယ်။ တကယ်လည်း ဟုတ်တယ်။ စိတ်ထိန်းရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့သူကနေပြီးတော့ စဉ်းစားတယ်။ စိတ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ဉာဏ်ကုမှကိုက်မယ်တဲ့။ ဒါကြီးလဲအမြဲတမ်း ထိန်းရရင်လည်း ဒုလ္လာ၊ ပါဒရက်တွေ စွဲရချည်ရဲ့။ ဉာဏ်ကုရမယ်ဆိုပြီးတော့ ဉာဏ်လမ်းကိုလိုက်တယ်။

ဘယ်လို ဉာဏ်လမ်းလိုက်သလဲဆိုတဲ့အခါကျတော့ တကယ်ကျတော့ ခါတ်တွေ၊ ပရမတ်တွေပဲတဲ့။ ငါတို့ဆိုတာတောင်မှ ငါတို့ရယ်လို့ ဟုတ်ဟုတ် ဟတ်ဟတ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အကြောတွေ၊ အရိုးတွေ၊ အရေတွေ အသားတွေပေါ့လေ။ ဒီထက်မက စိတ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ပထဝီတွေ၊ တေဇောတွေ၊ အာဘောတွေ၊ ဝါယောတွေပေါ့။ နာမ်နဲ့ ရုပ်ပဲ။ အဲဒီလိုမျိုး ငါတို့သာ နာမ်နဲ့ရုပ်လားလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ ဒီအပြင်ငါတို့က လွဲတဲ့တခြားသူတွေလည်းပဲ တကယ်ကျတော့ ငါ၊ သူတစ်ပါးရယ်လို့ ကောင်းကောင်းရှိတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ နာမ်ရုပ်ပဲတဲ့။

အမယ်အဲဒါတွေသာ နာမ်ရုပ်လားဆိုတော့ အားလုံး သတ္တလောကကြီး ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်တွေ ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အဲဒါတွေကလည်း အဌကလာပ်ရုပ် ရှစ်ခုတွေပဲတဲ့။ ပြောကြမယ်ဆို ရုပ်တွေပဲပေါ့လေ။ ဒီတော့

ပြောကြမယ်ဆိုရင် ဒီရုပ်တွေပဲလို့ဆိုတော့ အဋ္ဌကလာပရုပ်ရှစ်ခုရယ်ဆိုတော့ သစ်ပင်ရယ်၊ ရေမြေရယ်၊ တောတောင်ရယ် မကွဲတော့ဘူး။ အကုန်လုံးက အဋ္ဌကလာပရုပ်တွေပဲ။ အတူတူပေါ့။ သာမညလက္ခဏာအရ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ အတူတူ။ လက္ခဏာတွေကြည့်လိုက်တော့ တူတာတွေချည်းဖြစ်။ ဒီလိုအတူတူပဲသာမြင်ရင်တော့ လူဟာဘာမှ မမင်ပါဘူး၊ ဘာမှ မမက်ပါဘူးတဲ့။

အခုတော့ ကွဲကွဲပြားပြားနဲ့ ဒါကသစ်ပင်၊ ဒါက တောတောင်၊ ဒါက ရေမြေ၊ ဒါက ယောက်ျား၊ ဒါက မိန်းမ၊ ဒါက သူတပါး၊ ဒါက ငါ့ဟာ၊ ဒါက သူ့ဟာ၊ ဒီလိုတွေကွဲနေလို့သာ တို့ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေဖြစ်ကြတာတဲ့။ အဲ့ဒီလို လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ ဖြစ်တာဟာတော့ဖြင့် ကွဲနေလို့ဆိုရင်ဖြင့် မကွဲပြားအောင် ရုပ်နာမ်လို့စုလိုက်ကွာ။ လောကကြီး တကယ်ကလည်း ဟုတ်တယ်။ အကုန်လုံးကလည်း ရှိတာက ရုပ်နာမ်ရှိတာက တကယ်လည်းပဲ ဟုတ်တော့ သစ္စာကလည်းထိုက်။ အရိယသစ္စာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပရမတ္ထသစ္စာ။

ဒီ ပရမတ္ထသစ္စာထိုက်နေတော့ ဒီပရမတ္ထသစ္စာနဲ့ အရိယသစ္စာ ဆိုတာ ကလည်း ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော်ကြီး နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော် ကြာလာပြီ။ ကွဲကြတာက ရှိမှမရှိဘဲ။ ကွဲလဲမကွဲဘူးလို့ ဦးဇင်းတို့ ပြောချင်တယ်။ ပရမတ္ထသစ္စာကြီးကို အရိယသစ္စာ ထင်ပြီးတော့နေကြတယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ဖြင့် နှစ်ထောင်ကျော်လောက်ပြီလို့ထင်တယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ကိုပဲ။ အဲ့ဒီတော့ အမေမဟုတ်တဲ့ မိထွေး အမေထင်နေတယ်။ ငယ်ငယ်ကထဲက အမေကသေသွားတော့ မိထွေး အမေထင်ရတာလိုပေါ့လေ။ ပထွေး အဖေထင်ရတာလိုပဲ။ ကျုပ်တို့လည်းပဲ ပရမတ္ထသစ္စာကို အရိယသစ္စာ ထင်နေကြရတာ။

အဲ့ဒီအတိုင်းကြီးထင်နေကြတော့ ကျုပ်တို့ကလဲ အဲ့ဒါတော့ အင်း . . မှန်တယ် . . ဟ။ ဒါ ဟုတ်တယ်။ အားလုံးရုပ်နဲ့ နာမ်ပဲ။ လောကကြီး ဒီတော့ ဒါ-တကယ်မှန်နေတာကြီးကိုဖြင့် တို့ ပွားများရမှာပဲ။ သစ္စာဆိုတာ ပွားရမှာပေါ့။ တကယ်ပွားရမှာက အရိယသစ္စာ။ ပွားမိနေတာကတော့ ပရမတ္ထသစ္စာ။ ဒါပေမယ့်လို့ အကျိုးကရနေတယ်။ တကယ်သာ လူ့လောကကြီးကို ငါမဟုတ်၊ သူမဟုတ် နာမ်နဲ့ရုပ်လို့သာ ပွားလိုက်ရင်တော့ ဘာမှမမက်တော့ဘူး။ မက်တဲ့ စိတ်တွေ အကုန်သေ။ တစ်ခါတည်း အင်မတန်မှကို ဖားပြလိုက်လို့ ထ-လာတဲ့

မြွေကြီး၊ နဂါးကြီး ဟာ တခါထဲ ဒီကသာ ဂါထာရွတ်ပြလိုက်ရင် တခါထဲ ပြီး ကျ. . သေ။ အဲ့ဒီလိုမျိုးလိုပဲ ကျုပ်တို့ဘယ်လောက် လောဘတွေ ဖြစ်ချင်နေနေ၊ ဒေါသတွေ ဖြစ်ချင်နေနေ၊ အကုန်လုံး နာမ်နဲ့ရုပ်လို့ဆိုပီးတော့ တစ်ခါတည်း ဖမ်းလိုက်စမ်း၊ မန်းလိုက်စမ်း၊ မှုတ်လိုက်စမ်း။ တစ်ခါတည်းကိုလဲ မဖြစ်တော့ဘူး။ လောဘစိတ်တွေ၊ ဒေါသစိတ်တွေ မဖြစ်တော့ဘူး။

ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ. . ။ ဟ-တို့ ငါးပါးသီလလုံဖို့ အတွက်က လွတ်ဖို့ရာ အတွက်တော့ လွယ်လွယ်လေးပဲ။ ငါးပါးသီလလုံအောင် တကယ်တော့ လောကဝန်းကျင်အာရုံတွေ အကုန်လုံးကို ဖျက်ပစ်။ ဘာမှမဟုတ် အောင်ဖျက်ပစ်။ နာမ်နဲ့ ရုပ်ပဲ။ ငါမဟုတ် သူမဟုတ် ဘာမှမဟုတ် တောမဟုတ်၊ တောင်မဟုတ်၊ ဘာမှမဟုတ် နာမ်နဲ့ရုပ်။ အဲ့ဒီလို ဖျက်လိုက်တော့လည်းပဲ လောဘ၊ ဒေါသက မဖြစ်ဘူးဗျာ။ လောဘ၊ ဒေါသကမဖြစ်တော့ ငါးပါးသီလက လုံကရော။ လောဘမှမရှိဘဲ မခိုးချင်ဘူး ။ဒေါသမှ မဖြစ်ဘဲ မသတ်ချင်ဘူးလေ. . အစစ ပေါ့။ ငါးပါးသီလလုံရော။

အဲ့ဒီလို ငါးပါးသီလ လုံတာလည်းပဲ ဘာဖြစ်လို့ လုံတာလဲလို့မေးတော့ သိပ်အထက်တန်းကျတယ်။ ဘယ်လို အထက် တန်းကျတာလဲလို့ဆိုတော့ သူက ဓါတ်တွေ၊ ပရမတ်တွေကို တွက်ချက်ပြီးတော့ ဉာဏ်အမြင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကြီးနဲ့ ဝေဖန်ပြီးမှ ဒါ-လုံတဲ့ ငါးပါးသီလဖြစ်တဲ့အတွက် အထက်တမ်းကျတဲ့ ငါးပါးသီလ။ အဲ့ ဒီငါးပါးသီလကိုတော့ အထက်တန်းကျတဲ့ ငါးပါးသီလဖြစ်တဲ့အတွက် ဘာငါးပါးသီလလို့ ပြောမယ်ဆိုရင် အထက်လမ်းငါးပါးသီလလို့ ဟောဒီလိုလေးပြောရမယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အထက်တန်းငါးပါးသီလ သိကြပြီလား။ အထက်လမ်း ငါးပါးသီလက နှစ်မျိုး ရှိတယ်နော်။ တစ်မျိုးက စိတ်ကိုထိန်းထားတဲ့ ငါးပါးသီလ။ နောက်တစ်မျိုးက စိတ်တော့ မထိန်းတော့ဘူး။ အထွေထွေသောအာရုံတွေကို မက်စရာမရှိအောင် နာမ်နဲ့ရုပ်လို့ ဖျက်ပြီးကြည့်လို့ လုံတဲ့ငါးပါးသီလ။ ဟောဒီလိုလေးပြောရမယ်။

ဒီတော့ပြောမယ်ဆိုရင် အဲ့လို စိတ်ထိန်းထားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အာရုံတွေကို ဖျက်ပစ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လုံနေအောင် လုံကြတဲ့ ငါးပါးသီလ။ လုံနေအောင် ရတဲ့ ငါးပါးသီလကတော့ အထက်တမ်းငါးပါးသီလ။ ဒီငါးပါးသီလလည်း ဆောက်တည်ကြတာများပါတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီငါးပါးသီလ ဆောက်

ဒီတော့မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်လိုပြောသလဲလို့ဆိုတော့ ‘ဒွေ’ မေ
ဘိက္ခုဝေ အန္တော ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ ကတမေ ဒွေ ယောစာယံ
ကာမေသု ကာမသုခလ္လိ ကာနု ယောဂေါ ဟိနော ဂါမ္မော ပေါထုဇ္ဇနိကော
အနရိယော အနတ္တသံဟိတော၊ ယောစာယံ အတ္တ ကိလမထာနုယောဂေါ
ဒုက္ခော အနရိ ယော အနတ္တသံဟိတော။ . . နဲ့ သေသေချာချာပြောတယ်။
အောက်လမ်းနဲ့ အထက်လမ်းကနော်. . မင်းတို့တရားရချင်ရင်တော့ မကပ်ကြ
နဲ့။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ မကြားဘူးကြဘူးလားဗျာ. . ကြားဘူးနေကြတာပဲ။
အောက်လမ်းနဲ့ အထက်လမ်း မကပ်ကြနဲ့လို့ဆို ခုနက ငါးပါးသီလတွေက
ငါးပါးသီလမဲ့ကောင်းပါရဲ့။ အောက်လမ်းနဲ့ အထက်လမ်း ဖြစ်နေတဲ့အတွက်
ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သွားရင်မှန်ပါ့မလား. . မမှန်ဘူး။

ဒီတော့ အလယ်အလတ် ငါးပါးသီလလေး ဆောက်တည်ဖို့လိုလာတယ်။ အလယ်လမ်း ငါးပါး သီလလေး **ဧတေ ခေါ ဘိက္ခုဝေ ဥဘော အန္တေ အနုပဂမ္မ မဇ္ဈိမာ မဋိပဒါ တထာဂတေန အဘိသမ္ပုဒ္ဓါ** မြတ်စွာဘုရား က ဆက်ဟောတယ် အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလလေး။ သူ့ခေတ်ကျမှပေါ်လာတာ။ ဟိုးရှေးခေတ်က ပေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ အောက်လမ်း ငါးပါးသီလနဲ့ အထက်လမ်း ငါးပါးသီလကတော့ ပေါ်ပြီးသားပါ။ သူ့ခေတ်ကျမှ အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလလေး ပေါ်လာတာ။ သူ့ခေတ်ပေါ်လာတဲ့ ဟာလေးက ပျောက်သွားတယ်ဗျာ။

ဒီတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကို ဒါလေးဖော်ပြီး ပေးခဲ့ရမယ်။ ငါးပါးသီလ ကလေးပဲ။ ဘယ်လိုပေးရမလဲဆိုတော့ အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလက နောက် ဘဝအတွက် ဟာ . . ဘယ်လို အဆင်းတွေ၊ အနံ့တွေ၊ အရသာတွေရချင်လို့ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ဘယ်လို စိတ်ကိုထိန်းထားလို့ ငါးပါးသီလ လုံနေတာလည်း

မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်တွေ၊ နာမ်တွေ ရှုလိုက်လို့ ငါးပါးသီလလုံနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာလုပ်ရမတုန်းဆိုတော့ ဟ. . ငါကသူ့အသတ် သတ်လိုက်ရင် တော်တော်ကြာ ငါလည်း ဒုက္ခရောက်မှာ။ သူတို့လည်း ဒုက္ခရောက်မှာ။ တကယ်တော့ သတ်ရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒုက္ခမရောက်နိုင်ဘူးလား. . (ရောက်ပါတယ် ဘုရား) အဲ့ဒီတော့ ဟာ. . ဒုက္ခရောက်မှာ။ ငါက ခိုးလိုက်၊ ငါက လိမ်လိုက်၊ ငါက သူများသားမယားမှားလိုက်ရင်၊ ငါက သေရည်သေရက်တွေ သောက်လိုက်ရင် တော်တော်ကြာငါကျဆုံး ပျက်ဆီးကုန်မှာ။ ငါပဲ ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ။ ငါကိုယ်ငါ အရက်သမားကြီးအဖြစ်နဲ့ အစိုးမရဖြစ်နေမှာ။ ငါကိုယ်ငါ မုဒိန်းသမားကြီး၊ လူသတ်သမားကြီး အဖြစ်နဲ့ အစိုးမရဖြစ်နေမှာ။ ငါဒုက္ခရောက် ငါ အနိစ္စ ရောက်မှာ။ ငါ အနတ္တရောက်မှာ။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ တကယ်ရော မရောက်နိုင်ကြပေဘူးလားဗျာ။

ဒီတော့ ကိုယ့်ငါးပါးသီလကလေးကို ကျူးလွန်ရင် ငါပဲ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ။ ငါတင်မက ခံရတဲ့သူတွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့အကျူးလွန်ခံရတဲ့ သူတွေရော ဒုက္ခမရောက်ပေဘူးလားဗျာ. . (ရောက်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒီတော့ ပြောကြမယ်ဆိုရင် ငါကျူးလွန်ရင် ဒုက္ခတွေရောက် ကုန်ကြမှာနော်။ အဲ့ဒီလိုလေး ဒုက္ခကလေးကို သိပြီးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကသာ နေလိုက်လို့ရှိရင်ကတော့ အဲ့ဒီ ငါးပါးသီလ ကျူးလွန်ချင်တဲ့ သမုဒယဆိုတာ ဖြစ်ပါဦးမလား။ ဒုက္ခသိရင် သမုဒယပယ်ပါတယ်ဗျ။ အဲ့ဒီလိုသာကျူးလွန်ချင်တဲ့ စိတ်မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျူးလွန်ချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့် တလိမ့်လိမ့် တလဲလဲနဲ့ ဆင်းရဲနေတဲ့ အဖြစ်ဆိုတာ လာပါဦးတော့မလား. . (မလာတော့ပါဘူး ဘုရား. .)။ သမုဒယပယ်ရင် ဒုက္ခငြိမ်းတယ်။

အဲ့ဒီလို ဒုက္ခငြိမ်းတာပါလားလို့မေးတော့ ငါးပါး သီလကလည်း လုံပြီး သားဖြစ်မသွားပေဘူးလား။ အဲ့ဒီ ငါးပါးသီလကိုကျူးလွန်လို့ ရောက်တဲ့ ဒုက္ခကို သိရင် ငါးပါးသီလကလဲလုံ၊ ငါးပါးသီလ ကျူးလွန်ချင်တာကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခတွေ လည်းပဲငြိမ်း၊ ကျူးလွန်ချင်တဲ့ စိတ်လဲဘဲ ငြိမ်း။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သိ၊ ပယ်၊ ဆိုက်၊ ပွား ဆိုတဲ့ ဒုက္ခကိုသာ သိလိုက်ရင်တော့ သမုဒယကို ပယ်တယ်။ နိရောဓကို ဆိုက်တယ်၊ မဂ္ဂကို ပွားတယ်၊ အကုန်လုံးလုံးပန်းလို့မရဘူးလားဗျာ။

အဲ့ဒါ အရိယသစ္စာထိုက်တဲ့၊ မဂ္ဂသစ္စာထိုက်တဲ့ ငါးပါးသီလ။ အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလ။ ဒီငါးပါးသီလကလေးကို ဘယ်သူမှမသိကြ၊ မထင်ကြ၊ မမြင်ကြသလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ကတော့ အခုအချိန်တိုတိုတွင်းမှာပဲ ဒီငါးပါးသီလကလေးကို လမ်းသုံးသွယ်နဲ့ သိပြီးသကာလ ဒီအလယ်လမ်း ငါးပါးသီလကို ပွားများပြီးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ လိုလားတဲ့ လွတ်လပ်မှု၊ တရားဆိုတာရအောင် တစ်ခါတည်း ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်းပဲ ဒီမျှနဲ့ ဦးဇင်းတို့ပြောဆိုတဲ့ စကားနိဂုံးချုပ်ကြပါတော့စို့ဗျာ။ . .

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . .

ကျပ်တို့ကနော် ...

စကားလုံးလေးရဲ့စကားရဲ့ ထွက်လာတာလေးကို
ကတ်သီးကတ်သတ်လျောက်ပြောနေတယ်လို့
မထင်နဲ့။ ကျပ်ကျပ်ဝန်းဝန်း လမ်းကြီးကို
အေးအေးချမ်းချမ်းလျောက်ပြောနေတယ်လို့
ဒီလိုသာမှတ်။

အောက်လမ်း ငါးပါးသီလရပ်၊
အထက်လမ်း ငါးပါးသီလရပ်၊
အလယ်လမ်း ငါးပါးသီလရပ်လို့
ငါးပါးသီလ ခုံးစားရှိတယ်။

(စာ - ၂၄)